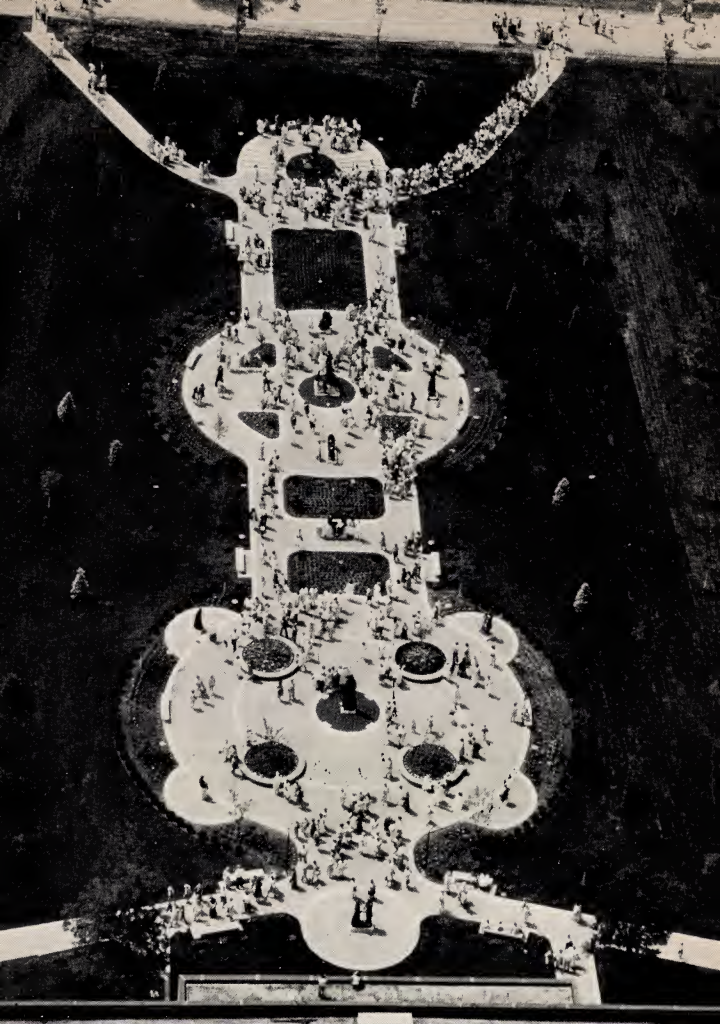

DE SIER

Juni 1979 · 79ste Jaargang · Nummer 6

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Antonius Botter, Heilige Stoel 48/35, 6601 VR Wijchen, Telefoon: 08894 - 4320.

Inhoudsopgave

Het overvloedige leven. <i>Spencer W. Kimball</i>	2
Onze zusters vanaf het begin. <i>Bruce R. McConkie</i>	6
Vrouwen en de schriften. <i>Marianne C. Sharp</i>	14
Hoe vaders hun gezinnen geestelijk voeden. <i>Neil J. Flinders</i>	20
Presideren in ons gezin betekent ... <i>Joan Flinders</i>	24
Hoe ik mijn vrouw ontdekte. <i>Thomas W. Ladanye</i>	27
Ik heb een vraag	30
Liefde belooft zichzelf. <i>Laird Roberts</i>	33
Sprookjes kunnen waarheid worden. <i>Margaret Kubler</i>	40
Godsdienst, opstand en Rebekka. <i>E.D. Telford</i>	42
In de tegenwoordigheid van het Goddelijke. <i>Joseph F. Smith</i>	49
Waar kwam het licht vandaan? <i>Susa Young Gates</i>	54

Kinderster

Om te kleuren	1
Van vriend tot vriend. <i>Marion D. Hanks</i>	2
De Tempel brandt. <i>Susan A. Madsen</i>	4
De gelijkenis van de zaaier. <i>Naomi W. Randall</i>	6
Voor de grap	8

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk/gemeente:

Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300314-60,

The Church of Jesus Christ of L.D.S.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00.

© 1979 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Voor op de omslag: „Moeder en kind”, gefotografeerd door Eldon Linschoten.

Aan de binnenkant van de omslag: Luchtopname van het monument te Nauvoo opgedragen aan de vrouw, een groep beeldhouwwerken in de buurt van het bezoekerscentrum te Nauvoo in Illinois. De foto van Jed A. Clark werd genomen tijdens de inwijding van het monument de 28ste - de 30ste juni. De dertien levensgrote standbeelden gemaakt door Dennis Smith en Florence Hansen schilderen beduidende dimensies uit het leven van de HLD-vrouwen.

Boodschap van het Eerste Presidium

HET OVERVLOEDIGE LEVEN

Spencer W. Kimball

Bewerkt naar een toespraak gehouden voor de studenten van de Weber State College, Ogden (Utah) op 4 november 1977.

Jezus van Nazareth maakte eens de volgende opmerking: „Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed.” (Johannes 10:10.)

Het is onmogelijk om van het overvloedige leven te spreken zonder het leven te zien als een ononderbroken proces. Dit leven, dit beperkte bestaan dat wij de sterfelijkheid noemen, geeft ons geen van allen, binnen de korte tijd die ons hier wordt toegestaan, volmaakte gerechtigheid, volmaakte gezondheid of volmaakte gelegenheden. Door een goddelijk plan, echter, zal volmaakte gerechtigheid uiteindelijk wel tot stand komen en dit zal ook het geval zijn met de volmaaktheid van alle andere omstandigheden en zegeningen, voor degenen die zo geleefd hebben dat zij deze verdienen.

Het is goed nota te nemen van de wijzen waarop de leringen van Jezus van Nazareth van beslissende betekenis kunnen zijn in ons dagelijks leven tijdens dit kleine stukje tijd dat wij de sterfelijkheid noemen.

Ten eerste zal dienstbetoon aan anderen dit leven verdiepen en veraangename, terwijl wij ons voorbereiden op een betere wereld. Het is door te dienen dat wij leren hoe wij moeten dienen. Wanneer wij bezig zijn met het dienen van onze naasten, staan wij niet alleen hen bij, maar wij stellen ook onze eigen problemen in een helderder perspectief. Wanneer wij ons meer bezorgd maken over anderen, is er minder tijd om ons over onszelf bezorgd te maken! In het midden van het wonder van dienstbetoon, staat de belofte van Jezus, dat door onszelf te verliezen, wij onszelf vinden!

Niet alleen zullen wij onszelf „vinden” doordat wij Gods leiding in ons leven erkennen, maar hoe meer wij onze naasten op de juiste wijzen dienen, hoe meer onze ziel zich zal ontwikkelen. Daarom wordt het gemakkelijker onszelf te „vinden” omdat er zoveel meer te vinden is. George McDonald maakte eens de opmerking dat men „door lief te hebben en niet door bemind te worden het dichtst de ziel van een ander kan benaderen.” Natuurlijk hebben wij allen liefde nodig, maar wij moeten geven en niet altijd ontvangen, als wij van ons leven een geheel willen maken en onze doelbewustheid willen versterken.

Ten tweede zullen de leringen van Jezus ons helpen een juiste kijk op het leven en onze omstandigheden te hebben. Soms is de oplossing niet onze omstandigheden te veranderen, maar onze houding tegenover de omstandigheden en de daarmee gepaard gaande moeilijkheden te wijzigen, opdat wij duidelijker de gelegenheden tot overvloedig dienstbetoon zien.

God houdt ons wel degelijk in 't oog en Hij waakt over ons. Maar het is gewoonlijk door middel van een ander dat Hij in onze behoeften voorziet. Daarom is het van essentieel belang dat wij elkander dienen. Het overvloedige leven wordt ook bereikt naarmate wij onze kijk op het leven, op anderen, en op onze mogelijkheden verruimen. Hoe meer wij de leringen van onze Meester volgen, hoe breder ons perspectief wordt. Wij zien veel meer mogelijkheden om te dienen dan wij zonder dit verruimde perspectief zouden hebben gezien. Er is een grote geborgenheid in spiritualiteit en wij kunnen geen spiritualiteit hebben zonder te dienen!

Het overvloedige leven heeft natuurlijk weinig te maken met het verkrijgen van aardse goederen, hoewel er vele geweldige mensen zijn die stoffelijk gezegend

zijn en hun rijkdom gebruiken om hun naasten te helpen. Het overvloedige leven waarover in de Schriften gesproken wordt, is de geestelijke som die verkregen wordt als men zijn diensten aan anderen vermenigvuldigt en zijn talenten in dienst van God en de mensheid belegt. Tenzij het leven dat wij leiden ons dichter tot onze hemelse Vader en onze naasten brengt, zal er een enorme leegte in ons leven zijn. Het wordt mij, bijvoorbeeld, bang te moede wanneer ik zie hoe de levenswijze van velen hen heden ten

God neemt notitie van ons en waakt over ons. Maar het is meestal door middel van iemand anders dat hij in onze noden voorziet.

President Spencer W. Kimball

dage ertoe brengt, zich los te maken van hun familie en vrienden om een leven van plezier en materialisme na te streven. Een van de verschillen tussen ware vreugde en gewoon plezier is dat bepaalde vormen van plezier alleen verkregen worden ten koste van anderen. Vreugde daarentegen ontstaat door onbaatzuchtigheid en dienstbetoon en komt anderen ten goede in plaats van ze pijn te doen.

Sommigen zullen zich misschien afvragen waarom wij ons druk maken over zulke eenvoudige dingen als anderen te dienen in een wereld waar zulke enorme problemen bestaan. Toch is een van de voordelen van het evangelie van Jezus Christus, dat het ons helpt de mensen op deze planeet en ook onszelf in het juiste perspectief te zien, zodat wij weten wat werkelijk van belang is.

Als wij de mensheid werkelijk willen veranderen, dan moeten wij beginnen met onszelf te veranderen. Het was een wijs iemand die eens zei, dat zo vaak iedereen zich met andermans zaken bemoeit in plaats van zichzelf te verbeteren, waardoor alles bij het oude blijft. Het overvloedige leven begint binnenin en stroomt vervolgens over naar anderen. Als er rijkdom en rechtvaardigheid in ons is, dan kunnen wij een verschil maken in het leven van anderen, evenals bepaalde mensen het leven van ieder van ons ten goede hebben beïnvloed en ons rijker hebben gemaakt dan wij zonder hen geweest zouden zijn.

Neem maar eens twee of drie mensen in uw leven die de meeste invloed op u hebben gehad en vraag uzelf af wat zij precies gedaan hebben om u in de moeilijke en belangrijke perioden van uw leven te helpen. Waarschijnlijk komt u tot de conclusie dat die mensen werkelijk van u hielden, dat zij tijd voor u over hadden, dat zij u iets leerden wat u nodig had.

Diezelfde Jezus die sprak over een overvloediger leven gaf ons ook een aantal grondbeginselen in zijn evangelie die die overvloed op zullen leveren. Er zijn vele oorzaken van het menselijk lijden - oorlog, ziekte, en armoede - maar de hardnekkigste oorzaak van het menselijk leed, het leed dat de meeste pijn veroorzaakt, is de zonde - het overtreden van de geboden die God ons gegeven heeft. Er kan bijvoorbeeld geen rijk, vol leven zijn tenzij wij algehele kuisheid voor het huwelijk en volmaakte trouw daarna betrachten. Er kan geen gevoel van volledigheid en onkreukbaarheid zijn als wij liegen, stelen of bedriegen. Er kan geen lieflijkheid in ons leven zijn als wij vervuld zijn van afgunst of hebzucht. Ons leven kan niet werkelijk overvloedig zijn als wij onze ouders niet eren. Als wij duidelijkere voorschriften willen hebben

over wat wij kunnen doen om een overvloediger leven te hebben, dan hoeven wij gewoonlijk alleen maar ons geweten te raadplegen.

Het feit dat de meeste van ons verre van volmaakt zijn, betekent niet dat wij niet volmaakt kunnen worden, maar wij proberen het niet. Christus werd volmaakt. Hij overwon. Hij leed honger, dorst, koude, hitte, pijn, verdriet en alles wat het leven verder te bieden heeft aan leed. Hij overwon iedere keer en werd steeds volmakter.

Iedere normale ziel heeft zijn vrije wil en de kracht om tegen de stroom op te roeien en zich op te werken naar hogere niveaus van bezigheden, gedachten en ontwikkeling. De mens kan zichzelf veranderen. De mens moet zichzelf veranderen.

Abraham veranderde zichzelf. Hij kwam uit een gezin dat de afgoden diende; en toch kwam hij aan het hoofd te staan van een bedeling van mensen die de ware en levende God aanbaden. Mozes werd geboren in armoede en slavernij, grootgebracht in weelde en geëerd aan het hof. Hij kreeg vele mogelijkheden en bereikte de hoogste hoogten die een mens bereiken kan. Hij wandelde en sprak met God.

Zelfbeheersing is de sleutel dus, en ieder mens behoort zijn eigen leven, zijn eigen verlangens, behoeften en hunkeringen te bestuderen en ze te leren beheersen.

De mens kan zichzelf veranderen en hij moet het doen. De mens heeft het zaad der goddelijkheid in zich, dat kan ontkiemen en groeien. Zoals de eikel een eik wordt, wordt de sterfelijke mens een god. Het is binnen zijn macht om zich te verheffen tot het niveau waarop hij zich behoort te bevinden.

Onze omgeving hoeft onze grens niet te zijn. Omstandigheden hoeven niet te bepalen wat wij kunnen worden, noch hoeven muren onze gevangenis te zijn.

Om volmaakt te worden kunnen wij elk onderdeel van ons leven als startpunt gebruiken. Hij of zij moet de volmaakte echtgenoot of echtgenote worden, de volmaakte vader, de volmaakte moeder, de volmaakte leider, de volmaakte volgeling. De weg naar volmaking schijnt te bestaan uit het veranderen van ons leven - het steeds vervangen van het kwade door het goede. Veranderingen komen het best tot stand als wij ze een voor een onder handen nemen.

Hoe meer wij ons in ons gedrag laten leiden door eeuwige perspectieven, hoe beter wij de sterfelijkheid aan kunnen. Hoe beter wij de leringen van Jezus betreffende het doel van het leven begrijpen, des te sterker zullen wij voelen dat wij erbij horen en des te sterker zal ons zelfbewustzijn zijn. Hoe meer wij het vaderschap van God aanvaarden, hoe beter wij de broederschap onder de mensen kunnen bevorderen. Hoe beter wij begrijpen wat er werkelijk gebeurde in het leven van Jezus van Nazareth in Getsemane en op Golgota, hoe beter wij het belang van opoffering en onbaatzuchtigheid in ons leven zullen begrijpen.

Tenslotte, bestaat het overvloedige leven niet eenvoudig uit een langer leven of meer jaren. Het is meer een kwestie van niveau en bereikte ontwikkeling dan van lengte van dagen. Dank zij Jezus van Nazareth en zijn verzoening zullen wij allen de gave van de onsterfelijkheid ontvangen, een individueel bestaan zonder einde, maar slechts als wij zijn leringen volgen zullen wij in deze wereld overvloedig leven en nog overvloediger in de toekomstige wereld. □

ONZE ZUSTERS VANAF HET BEGIN

Een blij ogenblik. „Zie, zonen zijn een erfdeel des Heren.” Psalm 127:3.

„Iedereen die de blijde ogenblikken van het leven deelt met kinderen . . . maakt het mogelijk hun jonge jaren te vullen met liefdevolle herinneringen.” Door Zuster Barbara B. Smith.

*Toespraak gehouden tijdens de
inwijding te Nauvoov van het monument
ter ere van de vrouw op 29 juni 1978.*

President Kimball en zijn - en onze - geliefde Camilla, zuster Barbara Smith, zuster Belle Spafford, en u allen, moeders in Israël en dochters van Zion: Ik kom tot u in alle nederigheid, vereerd door de gelegenheid die mij gegeven wordt tot u te spreken, ingetogen in de geest en met de wens dat mij ingegeven zal worden wat ik zal zeggen en dat de heilige Geest mij zal leiden, zodat wat ik zeg overeen zal komen met wat de Heer wil dat er bij deze gelegenheid gezegd wordt. Mijn onderwerp zal zijn „Onze zusters vanaf het begin en ik heb de volgende tekst gekozen uit de woorden van Alma:

„Hij (dat is de Heer Jehova) deelt Zijn woord door engelen aan mensen mede, ja, niet alleen aan mannen, maar ook aan vrouwen. Nu, dit is niet alles; aan kleine kinderen worden dikwijls woorden gegeven, die de wijzen en geleerden beschaamd maken.” (Alma 32:23.)

In alle geestelijke dingen, alle gaven van de geest, het ontvangen van openbaringen, het verkrijgen van getuigenissen, het zien van visioenen, in alle dingen die met godsvrucht en heiligheid te maken hebben en die verkregen worden als gevolg van persoonlijke gerechtigheid, in al deze dingen staan man en vrouw als absolute gelijken voor de Heer. Hij is geen aannemer des persoons, noch der seksen, en Hij zegent die mannen en vrouwen die Hem zoeken, Hem dienen en zijn geboden onderhouden.

De Heer is barmhartig en genadig jegens allen die Hem vrezen, en Hij schept er behagen in hen te eren die Hem in gerechtigheid dienen tot het einde toe - zowel mannen als vrouwen. Het is aan hen dat Hij beloofd heeft alle verborgenheden van zijn koninkrijk te openbaren;

zij zijn het wier kennis tot de hemel zal reiken en aan wie Hij dingen zal openbaren die geen oog heeft gezien, noch oor gehoord, noch in des mensen hart zijn opgekomen. (Zie LV 76:5-10.) Ik spreek zowel over mannen als over vrouwen. Ik aarzel zelfs niet te verklaren dat vrouwen vanaf het begin grote geestelijke talenten hebben verworven.

In zijn oneindige goedheid en wijsheid heeft de Heer de vrouwen vanaf het begin hoog geacht; Hij heeft ze geëerd en hoog gehouden in zijn koninkrijk op aarde en in zijn werken met de mensheid op aarde, op een wijze die vele van ons zich misschien niet hebben gerealiseerd. Wat ik nu ga doen, indien op de juiste wijze geleid door de heilige Geest, is u uit te nodigen met mij enkele taferelen op te roepen waarin onze zusters uit het verleden en de toekomst optreden, zoals deze voorkomen in de openbaringen en in onze geschiedenis.

Tafereel een: de heilige maagd Maria
Wij ontmoeten Maria, die toen misschien een jaar of zestien oud was, voor het eerst in Nazaret in Galilea, als zij bezoek krijgt van Gabriël, de engel die in de hemelse hiërarchie slechts onder Michaël staat. Gabriël kondigde haar aan: „Gij zult . . . een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. Hij zal de Zoon van de Allerhoogste zijn. Hij zal op de troon van zijn vader David heersen tot in eeuwigheid. De kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen. Gij zult de moeder van de Zoon van God zijn.” (Zie lucas 1:30-35.)

Naar mijn oordeel is Maria een van de grootste vrouwen die ooit geleefd hebben op aarde; de geestelijke dochter van God onze Vader. Zij werd gekozen om zijn Zoon een lichaam te geven, toen Hij geboren moest worden naar het vlees.

Wij zien hoe Maria reist van Nazaret in Galilea naar Betlehem in Judea om op de plaats te zijn waar de Zoon van God

In haar moeder's voetstappen. „Oefen den knaap volgens den eis van zijn weg. . .” Spreuken 22:6. „Is zij er zich toen van bewust geweest hoe zeer ik haar als voorbeeld stel, dat ik in elke wijze zo wilde zijn als zij?”

De barmhartige vrouw. „Haar hand breidt zij uit naar den ellendige. . .” Spreuken 31:20. „Wij krijgen enkele van onze grootste leerervaringen als wij onszelf vol erbarmen geven.” Door Zuster Barbara B. Smith.

geboren zou worden. Wij zien haar hoogzwanger, na een lange reis 's avonds aankomen bij een herberg langs de weg. Zo'n herberg bestond in die tijd uit een binnenplaats waar de dieren werden ondergebracht, met daaromheen de kamers voor de reizigers. De kamers in deze oosterse herberg zijn alle bezet. Wij zien hoe zij zich met Jozef ter ruste legt waar de dieren zijn; en in die nacht stuurt God zijn Zoon naar de wereld, hemelse koren zijn aanwezig en er worden engelenstemmen gehoord.

Wij zien hoe zij in haar leven een lange tijd van veel moeilijkheden, beproevingen en onrust moet ondergaan; zij reist met Jozef naar Egypte waar zij waarschijnlijk bij familieleden of Joodse

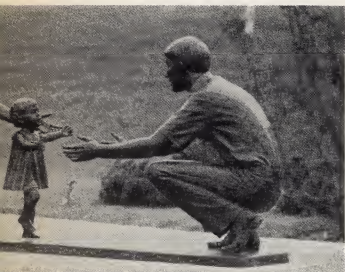
vrienden woont. Wij vinden haar terug in Nazaret als de moeder die Gods Zoon in zijn jonge jaren beïnvloedt, die Hem leert kruipen, lopen, spreken en Hem de Sjema leert en alles wat de Joodse godsdienst toen verder vereiste. Wij zien haar in Kana in Galilea op een bruiloft waar zij bij betrokken schijnt te zijn, en waar zij haar zoon vraagt iets te doen wat dan het begin van zijn publieke optreden en zijn eerste wonder zal zijn.

Uiteindelijk zien wij haar bij het kruis staan als haar zoon tegen Johannes, zijn geliefde discipel zegt: „Zie uw moeder,” en tegen haar, „Zie uw zoon,” (Johannes 19:26, 27.) En van dat uur af nam Johannes haar bij zich in huis.

Ik geloof dat wij in Maria een voorbeeld

In de familiekring. „En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (LV 68:28.)

„De geesteskinderen van God komen in het gezin bekleed met sterfelijkheid door aardse ouders, met elk recht om aan te nemen dat zij een liefdevolle plaats zullen hebben waar zij tot volwassenheid kunnen opgroeien. Er is waarschijnlijk geen beter laboratorium in de wereld om christelijke liefde tot uitdrukking te brengen, dan die welke in het gezin bestaat.”
Door Zuster Barbara B. Smith.

van vroomheid en onderworpenheid aan Gods wil zien wat een volmaakt voorbeeld is voor alle vrouwen. Tafereel twee: Eva, de moeder van alle levenden

Ik acht ook Eva een van de grootste vrouwen die naar deze aarde gekomen zijn of nog zullen komen. Zij, de moeder van alle levenden, gaf het voorbeeld voor alle toekomstige moeders wat het grootbrengen van hun kinderen in licht en waarheid betreft. Zij ontving alle zegeningen van het evangelie, bezat de gaven van de Geest en streefde ernaar ook haar nakomelingen op deze zegeningen voor te bereiden. Wat haar betreft wil ik eenvoudig uw aandacht vestigen op een paar gebeurtenissen in haar leven: , , ,

Adam en Eva, zijn vrouw, riepen den Naam des Heeren aan, en zij” - beiden - „hoorden de stem des Heeren” (Mozes 5:4); toen Adam voor het eerst offeranden offerde; toen een hemelse boodschapper bij hem stond; en toen Adam, de eerste mens, opstond en profeteerde aangaande alle geslachten der aarde. De Schriften zeggen: „En Eva, zijn vrouw, hoorde dit alles, en was verheugd, zeggende” - en dit is een volmaakte samenvatting in één zin van het plan van zaligheid, een van de beste kleine preken die ooit gepredikt is: Eva zei: „Ware het niet, dat wij overtreden hadden, dan zouden wij nimmer zaad hebben gehad, en nimmer het goed en het kwaad, en de vreugde onzer verlossing hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God alle gehoorzamen geeft.” (Mozes 5:11.)

Dan zeggen de verslagen verder dat „Adam en Eva” let wel, niet alleen de man, maar de man én de vrouw „den Naam van God (prezen), en zij” beiden, „maakten hun zonen en dochteren alles bekend ... En Adam en Eva, zijn huisvrouw, hielden niet op God aan te roepen.” (Mozes 5:12, 16.)

Aldus werd in den beginne het volmaakte voorbeeld gegeven voor de volmaking van het gezin. De man en de vrouw aanbidden samen; zij onderwijzen hun kinderen samen; zij richten samen de gezinseenheid op in de hoop dat het tot in de eeuwigheid zal blijven bestaan, waardoor allen die het verdienen het eeuwige leven kunnen verkrijgen.

Vanaf dit punt ga ik willekeurige tafereelen kiezen waar ik behagen in schep, en die het aandeel van de vrouwen in de eeuwige loop der dingen dramatiseren. Tafereel drie: Rebekka, die door Isaak ook bemind werd

Ik geloof dat Rebekka een van de grootste voorbeelden is in alle openbaringen van wat een vrouw kan doen om een

gezin in gerechtigheid te beïnvloeden. Onder andere gebeurde er het volgende in haar leven:

„Nu bad Isaak de Here voor zijn vrouw, want zij was onvruchtbaar; en de Here liet Zich door hem verbidden, en zijn vrouw Rebekka werd zwanger.” (Gen. 25:21.)

De man en de vrouw hebben een groot probleem: zij wensen nakomelingen; het verenigde geloof van beiden komt eraan te pas.

„En de kinderen stieten in haar binnenste tegen elkander. Toen zeide zij: Indien het aldus gesteld is, waarom overkomt mij dat? Daarop ging zij om de Here te vragen.” (Gen. 25:22.)

Let u hier goed op. Zij zei niet, „Isaak, ga jij de Heer vragen, jij bent de patriarch, jij bent het hoofd van het gezin,” wat hij was. Zij ging de Heer vragen en zij kreeg het antwoord:

„En de Here zeide tot haar: Twee volken zijn in uw schoot, en twee natiën zullen zich scheiden uit uw lichaam; de ene natie zal sterker dan de andere, en de oudste zal de jongste dienstbaar wezen.” (Gen. 25:23.)

Dat wil zeggen: „Aan u Rebekka, openbaar ik, de Here, de bestemming der volken die geboren moeten worden en nog in uw schoot zijn.”

Nog een gebeurtenis uit Rebekka's leven. „Toen Esau veertig jaar oud geworden was, nam hij tot vrouw Jehudit, dochter van de Hethiet Beëri, en Basemat, dochter van de Hethiet Elon. En zij waren een kwelling des geestes voor Isaak en voor Rebekka. (Gen. 26:34-35.) Het kwam hierop neer, dat Esau buiten de kerk trouwde; Esau trouwde niet onder het eeuwige verbond dat aan Abraham was geopenbaard; Esau verkoos naar de wijze der wereld te leven, in plaats van zich te houden aan de maatstaven der gerechtigheid die de Heer hun had gegeven. Daarom zei Rebekka tot

Isaak: „Ik walg van mijn leven om die Hethitische vrouwen; indien Jakob zich nu ook zo'n Hethitische vrouw neemt uit de dochters des lands, waarvoor leef ik dan nog?” (Gen. 27:46.)

In feite zegt zij: „Als Jakob net als Esau buiten de kerk trouwt, wat voor goeds blijft er dan over in mijn leven?” En aangemoedigd en gedwongen om iets te doen en zijn verantwoordelijkheid op zich te nemen, deed Isaak het volgende: „Toen riep Isaak Jakob en zegende hem, en hij gebood hem en zeide tot hem: Neem geen vrouw uit de dochters van Kanaän.” (Wat zoveel betekent als „Gij zult niet buiten de kerk trouwen”) „Maak u gereed, ga naar Paddan-Aram, naar het huis van Betuël, de vader van uw moeder, en neem u vandaar een vrouw uit de dochters van Laban, de broeder van uw moeder.”

En toen gaf Isaak Jakob in feite een patriarchale zegen, die hem de zegeningen van Abraham zijn vader beloofde: „En God, de Almachtige, zegene u, Hij make u vruchtbaar en vermenigvuldige u, zodat gij tot een menigte van volken wordt. Hij geve u de zegen van Abraham, u en uw nageslacht met u.” (Gen. 28:1-4.)

Rebekka, waarlijk zij is een van de nobelste en prachtigste vrouwen die geleefd hebben!

Vierde tafereel: De weduwe van Sarefat Wij zien de weduwe van Sarefat honger lijden in de dagen van de profeet Elia. Hij heeft de hemelen drieënehalf jaar gesloten. Er is dauw noch regen. De Heer zegt tot Elia: „Maak u gereed, ga naar Sarefat, dat aan Sidon behoort, en houd daar verblijf. Zie, Ik heb daar een weduwe geboden u te verzorgen.” Als hij in Sarefat aankomt ziet hij de weduwe die bezig is hout te sprokkelen en hij roept haar toe: „Haal mij toch in een kruik een weinig water, opdat ik drinke.

Toen zij het ging halen, riep hij haar na en zeide: Breng mij ook een bete broods mee. Daarop zeide zij: Zo waar de Here, Uw God, leeft, ik heb geen broodkoek, maar enkel een handvol meel in de pot en een weinig olie in de kruik. En zie, ik ben bezig een paar stukken hout te sprokkelen. Dan wil ik het thuis voor mij en mijn zoon gaan bereiden, en als wij het gegeten hebben, moeten wij maar sterven.”

Hoewel de vrouw denkt dat zij op het punt staat te sterven, zegt Elia toch tegen haar:

„Vrees niet, ga het thuis bereiden, zoals jij gezegd hebt, doch bereid mij daarvan eerst een kleine kook en breng mij die hier; voor u en uw zoon kunt gij het later bereiden. Want zo zegt de Here, de God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Here regen op de aardbodem geven zal.” Haar geloof wordt beproefd; zij doorstaat de proef; en dan lezen wij: „Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had, en een tijdlang at zij, evenals hij, en haar huis. Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet, naar het woord des Heren, dat Hij door de dienst van Elia gesproken had.” Later wekt Elia haar zoon op uit de dood. (1 Kon. 17.)

Wat een voorbeeld van geloof en toewijding aan Jehova is deze weduwe wiens naam wij niet eens kennen! Toen Jezus verworpen werd door de zijnen in Nazaret, vergeleek Hij het ongeloof van zijn eigen stadsgenoten met het geloof van deze naamloze Israëlietische vanouds. „Doch Ik zeg u naar waarheid, er waren vele weduwen in de dagen van Elia in Israël, toen de hemel drie jaren en zes maanden lang gesloten bleef en er grote hongersnood was over het gehele land, en tot geen van haar werd Elia gezonden, doch wel naar Sarepta, bij Sidon, tot een

vrouw, die weduwe was.” (Lucas 4:25, 26.)

Vijfde tafereel: Twee zusters in Betanië
Twee geliefde zusters, Marta en Maria, dochters naar wij veronderstellen van Simon de Melaatse, die de grote maaltijd voorbereidden waar Maria het hoofd en de voeten des Heren zalfde met kostbare Nardusolie; Marta en Maria in wiens huis Jezus vaak verbleef en verzorgd werd; op een keer toen Jezus weer bij hen was werd Marta in beslag genomen door het bedienen terwijl Maria aan Jezus' voeten zat, en Marta zei: „Here, trekt Gij het U niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg haar dan, dat zij mij komt helpen.” (Lucas 10:40-42.)

De geliefde zusters, Marta en Maria, wiens broer Lazarus uit de dode opgewekt werd; Marta en Maria die beiden aan Lazarus' graf zeiden: „Here, indien gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn.” En het was Marta die eraan toevoegde: „Ook nu weet ik, dat God U geven zal al wat Gij van God begeert.” En het was ook Marta die getuigde, met evenveel vuur als Petrus had gedaan aan de kust van Caesarea Filippi; het was zij die tot de Heer Jezus zei: „Ja, Here, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, die in de wereld komen zou.” (Joh. 11:21, 22, 27.) Wat moeten wij meer zeggen over deze geliefden wier huishoudelijke bekwaamheden groot waren, maar wier geloof nog groter was.

Zesde tafereel: Voor een open graf
De schrijvers van de evangeliën vertellen ons dat Maria Magdalena en andere vrouwen Jezus en de Twaalf volgden toen zij in Galilea waren. Wij vinden deze gemengde groep in Galilea als Jezus tot hen zegt: „De Zoon des Mensen zal overgeleverd worden in de handen der mensen, en zij zullen Hem ter dood brengen en ten derden dage zal Hij opgewekt worden.” (Matteüs 17:22, 23.)

Eeuwige toeneiging. . . . In den Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw.' (1 Cor. 11:11.)

„Verhoging en uiteindelijk godschap zijn niet mogelijk, tenzij een man en een vrouw verenigd zijn en samen als één voor de Heer komen, . . . omdat voor het grote scheppingswerk voor de verhoging zowel de man als de vrouw nodig zijn . . . Een goed huwelijk vereist dat een ieder aan de andere het beste geeft van wat beiden zijn en het beste van wat beiden kunnen worden.”

Door Zuster Barbara B. Smith.

Wij zien deze zelfde vrouwen aan het open graf als zij het lichaam van Jezus met specerijen willen balsemen. Dan verschijnt Jezus aan Maria Magdalena en wordt zij de eerste sterveling die een opgestane ziel aanschouwt. Wij vinden een groep getrouwe zusters aan het graf die daar van de engelen te horen krijgen: „Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt. Herinnert u, hoe Hij, toen Hij nog in Galilea was, tot u gesproken heeft, zeggend, dat de Zoon des mensen moest overgeleverd worden in de handen van zondige mensen en gekruisigd worden en ten derden dage opstaan.” (Lucas 24:6, 7.)

Dan vervolgt Lucas: „En zij herinnerden zich zijn woorden, en teruggekeerd van het graf, boodschapten zij dit alles aan de elven en aan al de anderen. Dit waren dan Maria van Magdala, en Johanna, en Maria, (de moeder) van Jakobus. En de anderen, die met haar waren, zeiden dit aan de apostelen.” (Lucas 24:8-10)

Zevende Tafereel: De Zusters in het hedendaagse Israël

Zoals het in vroegere dagen was, zo is het ook nu - onze zusters in het koninkrijk zijn steunpilaren van geestelijke kracht, van barmhartig dienstbetoon, van toewijding aan de waarheid, van persoonlijke gerechtigheid. Net als hun tegenhangers in vroegere tijden schenken zij lichamen aan de geestelijke kinderen van de Vader evenals de getrouwe zusters vanouds brengen zij hun kinderen groot in licht en waarheid en leren zij hun in de Heer te geloven en zijn geboden te onderhouden. En hun dienstbetoon aan de mensheid beperkt zich niet tot eigen huis en haard. Hun invloed strekt zich uit tot in de kerk, in de regering en in verheffende organisaties overal.

In een openbaring die aan de profeet Joseph Smith voor zijn vrouw Emma

gegeven werd, vinden wij aanwijzingen over wat onze vrouwen kunnen doen om het werk des Heren op deze aarde te bevorderen. Daarin zei de Heer tot haar: „En het ambt van uw roeping zal zijn ter vertroosting van Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., uw echtgenoot, in zijn bezoeken, met troostende woorden in de geest van zachtmoedigheid. En gij zult door hem worden aangesteld om de Schriften uit te leggen en de kerk te vermanen, zoals het u door Mijn Geest zal worden ingegeven.

Want hij zal zijn handen op u leggen, en gij zult de Heilige Geest ontvangen, en uw tijd dient te worden besteed met schrijven en met veel leren. Laat uw ziel welgevallen hebben in uw echtgenoot, en in de heerlijkheid, die over hem zal komen. (LV 25:5, 7, 8, 14.)

De plaats van een getrouwde vrouw is thuis, waar zij haar man ondersteunt en bijstaat; de plaats van een vrouw is in de kerk waar zij de Schriften uitlegt, wijze lessen schrijft en veel leert; de plaats van een vrouw is haar medemensen op een barmhartige wijze te dienen binnen en buiten de kerk; de plaats van een vrouw is het evangelie te prediken en zendingswerk te doen; haar roeping is het goede te doen en naar gerechtigheid te streven overal en onder alle omstandigheden.

Zo zien wij de moeders in Israël en de dochters van Zion in deze tijd. Wij zien hen wenend te Haun's Mill; wij zien hen bij brandende huizen staan in Missouri; wij zien hen nedergebogen voor open graven in Winter Quarters. Onze zusters zijn als de zusters vanouds. Zij vechten tegen verkeerde wetsvoorstellen die een vernietigende invloed op het gezin zouden kunnen hebben. Zij doen hun invloeden gelden achter de coulissen en verzamelen de krachten ten goede rond de stembus. Zij smeken de Heer om het behoud van hun gezin en om zijn leidende hand in de bestemming der volken.

De broeders staan niet alleen voor de opbouw van Gods koninkrijk in de laatste dagen. En als onze getrouwe zusters dit leven verlaten zullen zij doorgaan met de vertrapt en zij die in geestelijke nood verkeren te werken, totdat het werk van de grote Jehova tot zijn glorierijk einde gekomen zal zijn.

Achtste tafereel: Onze celestiale zusters Tenslotte zien wij een tafereel van moeders in Israël en dochters van Zion in celestiale rust, nadat zij de wereld hebben overwonnen, zware beproevingen hebben doorstaan en alles gedaan hebben wat hun opgedragen was. Daar horen zij de stem des Heren tot hen zeggen: „Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.” (Matteüs 25:34.)

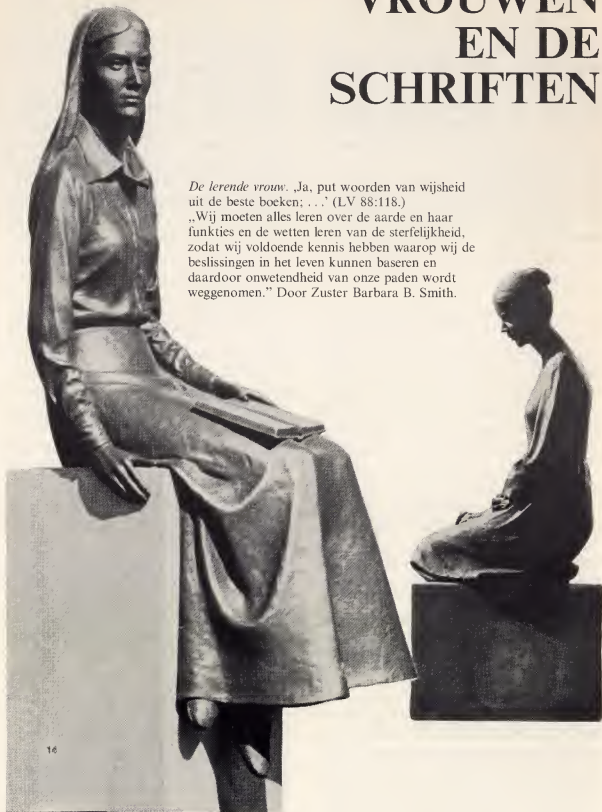
Het is een eeuwig beginsel - de man en de vrouw zijn niet alleen; noch is de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder de man in de Heer. De vrouw is aangesteld om evenals Rebekka, een gids en een licht te zijn in gerechtigheid in het gezin; om ervoor te zorgen dat alles zo gedaan wordt dat meer kinderen van onze Vader verlost worden. God zij geloofd voor de oneindig wonderbaarlijke en heerlijke mogelijkheid die Hij geschapen heeft die een man en een vrouw in staat stellen samen een eenheid te vormen, lichamen te verschaffen voor de kinderen van onze eeuwige vader, ze in licht en waarheid en gerechtigheid groot te brengen en ze voor te bereiden om terug te keren in de tegenwoordigheid van de Vader om het eeuwige leven te beërven.

Wat een wonderlijk iets is het, te weten wat wij weten, de zekerheid te hebben die wij hebben, en het gevoel in onze ziel, ingegeven door de heilige Geest Gods, dat man en vrouw tezamen als God onze eeuwige Vader kunnen zijn. God geve dat dit zo moge zijn voor ons allen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

VROUWEN EN DE SCHRIFTEN

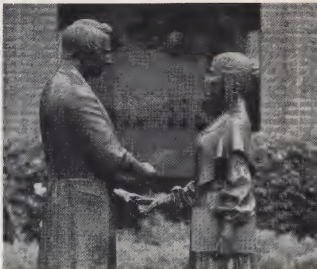
De lerende vrouw. „Ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; . . .” (LV 88:118.)

„Wij moeten alles leren over de aarde en haar functies en de wetten leren van de sterfelijkheid, zodat wij voldoende kennis hebben waarop wij de beslissingen in het leven kunnen baseren en daardoor onwetendheid van onze paden wordt weggenomen.” Door Zuster Barbara B. Smith.

Haar zoon voorbereiden. „Bewaar, mijn zoon, het gebod van uw vader en verwerp de onderwijzing van uw moeder niet.’ (Spreuken 6:20.)
„Er kan geen groter werk zijn, voor hen die de gelegenheid daartoe hebben dan zonen en dochters van God te baren en hen de juiste beginselen te onderwijzen zodat zij de weg van geluk en geleerdheid mogen kiezen . . .” Door Zuster Barbara B. Smith.

Met liefde onderwijzen. „. . . moet gij ernstig naar de beste gaven streven.’ (LV 46:8.)
„Wij moeten onze kinderen opvoeden en hen de warmste, de rijkste, en de meest lonende omgevings schenken, waartoe wij ook maar enigszins in staat zijn.” Door Zuster Barbara B. Smith.

„Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen.” (Joh. 5:39.)

Men zou de vraag kunnen stellen: Is het nodig voor een vrouw om de Schriften te bestuderen, zoals het voor een man nodig is? Waarom zou een vrouw de Schriften moeten kennen? Wat zal dit voor haar betekenen, hier en nu?

De antwoorden liggen nogal voor de hand. Een dochter van God is even waardevol in zijn ogen als een van zijn zonen; bovendien is de goddelijke taak van de vrouw in de sterfelijkheid niet alleen voor haar eigen verlossing te zorgen, maar ook om een hulp te zijn voor haar man en ieder uur en iedere dag een lichtend voorbeeld te zijn voor haar kin-

Joseph en Emma. „Alles wat ik ook maar aan de armen kan geven, zal ik aan deze vereniging geven. . .” (*Notulen van de zustershulpvereniging, 17 maart, 1842, bldz. 13*)

„Ik verklaar deze vereniging nu voor georganiseerd . . .” „Het is mijn overtuiging dat deze woorden en die welke door de profeet Joseph Smith bij de zesde vergadering van de vereniging gesproken werden, waarin hij zei, „Ik draai nu de sleutel om ten behoeve van u allen in de naam van de Heer . . .” waarschijnlijk de meest beduidende zijn die heel speciaal tot alle vrouwen in deze bedeling gesproken werden.” Door Zuster Belle S. Spafford.

De vrouw en haar talenten. „Als er iets . . . prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.’ (Het dertiende artikel des geloofs.)
 „De Heer heeft ons geboden onze talenten te ontwikkelen . . . zodat wij het leven van onze familie en het . . . tehuis dat wij zullen scheppen, mogen verrijken.” Door Zuster Barbara B. Smith.

Vervulling. . . . dat haar daden haar roemen in de poorten! (Spreuken 31:31.)
 „In die jaren in het leven van de vrouw, waarin zij rijper wordt, zal zij nieuwe perspectieven en gelegenheden vinden.” Door Zuster Barbara B. Smith.

deren. Om dit te kunnen zijn, dient zij de Schriften te bestuderen.

Er zijn vele vrouwen die er een gewoonte van maken de Schriften te lezen, maar er zijn er ook vele die er het nut niet van inzien. Als men niet beter kan leven dan de kennis die men heeft, dan dient iedere moeder afdeling 68 van de Leer en Verbonden te kennen. In deze afdeling staat het gebod des Heren aangaande de dingen die vaders en moeders aan hun kinderen dienen te onderwijzen voordat zij acht jaar oud zijn. Een moeder dient de leerstellingen van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop en de gave des heiligen Geestes door het opleggen van handen te onderwijzen. Zij moet haar kinderen ook leren bidden en oprecht voor de Heer te wandelen. (Zie LV 68:25, 28.)

Vrouw. „Kracht en luister is haar gewaad, den komenden dag lacht zij toe.’ (Spreuken 31:25.)
 „Ik hoop dat elke vrouw die kijkt naar de centrale figuur, vrouw, zichzelf zal zien . . . wetende dat zij de capaciteit in zich heeft om eeuwige vooruitgang te maken, de kracht om elke situatie die het leven te bieden heeft, te ontmoeten en het recht om zelf de richting in haar leven te kiezen.” Door Zuster Barbara B. Smith.

De moeder van president George Albert Smith kende de wil des Heren; hij vertelde dit ontroerende voorval van hoe hij werd geleerd te bidden: „Ik werd opgevoed aan de knie van een moeder die een heilige der laatste dagen was. Een van de eerste dingen die ik mij herinner is dat zij mij bij de hand nam en mij naar boven naar de slaapkamer bracht. In die kamer stonden twee bedden; het bed waar mijn ouders in sliepen en mijn klein bedje op wielen aan de andere kant. Ik herinner het mij nog alsof het gisteren gebeurd is.

Toen wij boven kwamen zette zij zich neer naast mijn bedje. Zij liet mij voor haar neerknielen, vouwde mijn handen en nam ze in de hare en leerde mij mijn eerste gebed. Ik zal het nooit vergeten. Ik wil het nooit vergeten. Het is een van de liefelijkste herinneringen in mijn leven, een engelachtige moeder, zittend naast mijn bed, die mij leerde te bidden. Dat gebed opende voor mij het venster van de hemel. Dat gebed bracht de hand van mijn Vader in de hemel binnen mijn bereik, want zij had mij uitgelegd wat het allemaal betekende, voorzover een klein kind het kon begrijpen...” (*Sharing the gospel with others*, Deseret Book Co., 1950, blz. 147, 148.)

President Wilford Woodruff heeft gezegd: „Ik ben van mening dat de moeder een grotere invloed op haar nageslacht heeft dan wie ook. De vraag is wel eens gesteld, wanneer begint de opvoeding?

Onze profeten hebben gezegd: Wanneer het geestelijk leven van God de tabernakel binnenkomt. De toestand van de moeder op dat ogenblik zal de vrucht in haar schoot beïnvloeden. Vanaf de geboorte van het kind, en gedurende het gehele leven zullen de leringen en het voorbeeld van de moeder in hoge mate dat kind besturen en leiden en haar invloed zal door dat kind door tijd en eeuwigheid heen gevoeld worden.” (*The*

Discourses of Wilford Woodruff, 1ste uitgave, 1946, blz. 269.)

Deze uitspraak van president Woodruff is tegenwoordig van nog meer betekenis, gezien de wijze waarop vele zwangere vrouwen hun lichaam mishandelen. Het is bekend dat babies van moeders die drugs hebben gebruikt dezelfde ontweningsverschijnselen vertonen als de moeders. Als het ongeboren kind reeds zo beïnvloed wordt, hoeveel groter zal dan de invloed van de moeder zijn na de geboorte, als het kind kan zien, horen, voelen en de daden van de moeder kan nadoen! Een vrouw die de haar van God gegeven verantwoordelijkheden kent en zich voorbereid heeft op het opvoeden van haar kinderen heeft een grote voor-sprong op de moeder die haar geestelijke plichten niet kent. De moeder die zich bewust is van haar plichten zal ieder voorstel waardoor zij in de eerste acht levensjaren van haar kind gescheiden wordt zorgvuldig overwegen.

Ook komt men tot de overtuiging dat het niet voldoende is om alleen de Schriften in de Bijbel en het Boek van Mormon te lezen om de dagelijkse verleidingen het hoofd te kunnen bieden en te kunnen weerstaan. Een vrouw moet ook geleid worden door de Schriften die de Heer aan de profeten van deze bedeling heeft gegeven. Deze zijn niet gesteld in voor ons ongebruikelijke taal of onduidelijke zinnebeelden, maar in onze eigen vrouwde spreektaal.

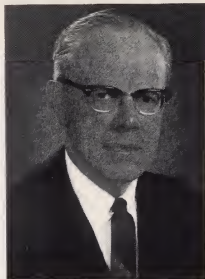
Met het oog op de wanhopige pogingen van de Satan om de rechtvaardigen te verleiden vóór de wederkomst van de Heiland, behoort de mormoonse vrouw krachten te vergaren door zich goed bewust te zijn van de heiligheid van het huwelijksverbond en van het feit dat het gezin een eeuwige eenheid is. Zij behoort acht te slaan op de woorden van de profeten van deze bedeling.

Als een vrouw zich onzeker voelt wat

betreft de tegenwoordige tegenstrijdige standpunten over de plaats van de vrouw in de maatschappij, zal die onzekerheid verdwijnen als zij de woorden van de profeten raadpleegt. De leringen betreffende de taak van de vrouw in het plan van zaligheid zijn sinds de dagen van Adam nooit gewijzigd. Als een zelfstandig wezen zal de vrouw een getuigenis gebaseerd op geopenbaarde waarheden moeten aankweken en doen groeien. Naarmate zij geestelijk sterk wordt zal zij bereid zijn de voor haar bestemde taak te volbrengen. Als persoon zal zij de geboden moeten onderhouden; als vrouw en moeder dient zij acht te slaan op de geïnspireerde raadgevingen van de priesterschap. Om de geboden te kunnen onderhouden, moet zij ze kennen.

De Schriften onderwijzen de heerlijke bestemming van de vrouw. De profeten prijzen haar. President Joseph F. Smith verklaarde: „Er zijn mensen die graag beweren dat de vrouwen het zwakke geslacht zijn. Ik geloof daar niets van. Misschien wel in fysiek opzicht; maar welke man kan op geestelijk, zedelijk en godsdienstig gebied een vrouw evenaren die werkelijk overtuigd is? Daniël had geloof, en dat schonk hem kracht in de leeuwenkuil, maar vrouwen hebben moeten toezien hoe van hun zonen de ledematen werden uitgerukt, en zij hebben wegens hun geloof alle martelingen doorstaan die een duivelse wreedheid kon bedenken. Zij zijn altijd meer bereid zich opofferingen te getroosten, en wat evenwichtigheid, goddelijkheid en geloof aangaat, zijn zij de mannen gelijk.” (*Evangelieleer*, blz. 351, 352.)

Als een vrouw leest, studeert, en de waarheden in haar leven toepast, zal zij gezegend en geleid worden naarmate de heilige Geest haar de waarheid toefluitert. Het rechte en nauwe pad zal zich uitnodigend voor haar uitstrekken en haar naar het eeuwige leven voeren. □

„Soms en onder enkele omstandigheden is het mogelijk vele dingen te ontvluchten - gevangensmuren, verkeerde vrienden, slecht gezelschap, vervelende mensen, oude omgevingen - maar nooit zichzelf. Als we ons 's avonds ter ruste leggen, zijn wij daar met onze eigen gedachten - of we deze nu prettig vinden of niet. Als we 's morgens opstaan, zijn wij er nog steeds - of we nu met onszelf tevreden zijn of niet. Dat wat van meest blijvende aard is in ons leven (en ongetwijfeld ook in de dood) is ons eigen bewustzijn van onszelf. En omdat dit zo is, is er geen beklagenswaardiger persoon dan hij die niet op zijn gemak is in zijn eigen gezelschap - waar hij ook heen gaat, hoe snel of hoe ver ook.”

Door Ouderling Richard L. Evans

HOE VADERS HUN GEZINNEN GEESTELIJK VOEDEN

Als jongen ging ik wel eens met mijn vader naar de veemarkt. Wij woonden op een kleine boerderij en verkochten daar zo nu en dan enkele dieren.

De hokken voor het vee, de varkens en de schapen bevonden zich langs de oever van de rivier. Er was een brug over de rivier die uitkwam op een hellende oprit die naar de bovenste verdieping leidde van het abattoir dat aan de andere kant van de rivier lag.

De dieren die voor de slacht bestemd waren, moesten over de brug en die oprit naar de fabriek gedreven worden. De mannen die daarmee belast waren hadden een slimme oplossing daarvoor gevonden. Zij hadden een zwarte geit getraind om zich tussen de schapen te mengen en ze dan voor te gaan de brug over naar het abattoir. Als ze eenmaal binnen waren stapte de geit ter zijde, terwijl de schapen zich voortspoedden naar hun uiteindelijke bestemming.

Ik herinner mij hoe ik er naar stond te kijken terwijl mijn vader uitlegde wat er gebeurde. Hij was even stil en voegde er toen aan toe: „Laat dit een les voor je zijn; let op wie je volgt; zorg dat je zeker weet waarheen je geleid wordt.”

Ik heb die les nooit vergeten. Als ik denk aan vaders die hun gezin leiden, onderwijzen en geestelijk voeden herinner ik mij altijd hoe mijn vader het deed - op een eenvoudige maar duurzame wijze. De gelegenheden om belangrijke lessen

te geven zijn niet altijd van te voren gepland. Zij ontstaan dikwijls uit alledaagse ervaringen, hier een weinig, daar een weinig, door gebruik te maken van de juiste ogenblikken om iets te onderwijzen.

De indrukwekkendste les die ik geleerd heb als vader is dat mijn kinderen evenveel of meer gevoed worden door wat ik ben dan door wat ik probeer hun te leren.

Een uitdaging voor mij als vader is met mijn kinderen een relatie op te bouwen die sterker is dan de relatie die zij opbouwen met hun vrienden. Dit is niet zo moeilijk met de jongere kinderen als met de tieners. Kinderen spelen graag, en het is niet moeilijk geweest om met hen over de vloer te rollen, ze te kietelen, verhaaltjes te vertellen en malle gezichten te trekken.

Maar vanaf een jaar of tien wordt de concurrentie sterker. De oudere kinderen zijn geneigd sterke banden te ontwikkelen met hun leeftijdsgenoten hoewel zij ook nog onze liefde en aandacht nodig hebben. De uitdaging zoals ik deze zie is met elk kind een sterkere relatie op te bouwen dan hij met anderen heeft - hem sterker aan het gezin te binden dan hij naar welke andere groep ook getrokken wordt. Deze verhouding stelt de ouders in staat om doelmatige leraren van hun kinderen te blijven.

Ik heb geleerd dat om een dergelijke re-

latie met elk kind op te bouwen, men met elk kind bijzondere ervaringen moet hebben. Ik heb geprobeerd minstens iedere week zo'n ervaring te hebben, soms waren dit belangrijke gebeurtenissen soms kleine voorvallen. Een kampeertocht of eens samen gaan vissen werkt uitstekend met de jongens, maar mijn dochters verwachtten iets anders en soms heb ik heel wat tijd nodig gehad voordat ik door had wat ik voor hen kon doen. Ze een ouderwetse danspas leren, op de hoogte blijven van hun schoolleven en van hun contacten met anderen, uitleggen waarom jongelui doen wat zij doen, of ze eens een keer alleen meenemen voor een tractatie schijnt doeltreffend te zijn met de meisjes.

Een zeer belangrijk punt is ze het verband te laten zien tussen wat je doet en wat het betekent. Laat ze zo nu en dan eens merken dat je iets opoffert waarvan ze weten dat je het werkelijk graag doet, om bij hen te zijn.

Ik heb een wijze vriend die ik als een goede vader beschouw. Hij zegt: „Wij moeten begrijpen dat bereid zijn enkele veldslagen te verliezen, ons kan helpen de oorlog te winnen.” Ik ervaar de waarheid hiervan. Wij willen dat onze kinderen voldoende volwassen zelfstandigheid ontwikkelen om zelf goede gezinnen te stichten waarin onze kleinkinderen op kunnen groeien. Het is niet waarschijnlijk dat zij dit zullen kunnen doen zonder enkele beslissingen te nemen die van de onze afwijken.

Man en vrouw dienen te geven en te nemen in het huwelijk, en ouders en kinderen dienen hetzelfde te doen. Het is voor mij een voortdurende strijd te weten wanneer ik standvastig moet blijven of wanneer ik hoffelijk moet erkennen dat ik „verslagen” ben. Het is waarschijnlijk de moeite waard om de kleinere schermutselingen te verliezen als de kinderen zich scharen achter mijn beslis-

singen als het gaat om dingen die naar mijn mening te belangrijk zijn om compromissen aan te gaan.

De vraag waar wij toe moeten geven en waar wij standvastig moeten blijven benadrukt onze behoefte aan goddelijke leiding. Ik weet uit eigen ervaring dat tenzij ik geestelijke leiding krijg ik geen geestelijke leiding kan geven. Ik heb een belangrijke les geleerd uit de vermaning van president Brigham Young aan de vaders om dagelijks om de leiding van de heilige Geest in hun gezin te vragen:

„Vaders, houdt nooit op te bidden dat uw vrouwen de zegen van de invloed van de Geest des Heren mogen ervaren, opdat hun kinderen met de heilige Geest begiftigd mogen zijn vanaf hun moeders schoot. Als u een volk om wil zien staan, dat vervuld is met de heilige Geest, dan is dat de manier om het tot stand te brengen. Alle andere plichten die een man, vrouw of kind moet vervullen zullen dan vanzelf op hun tijd en plaats worden vervuld.

Vergeet dit niet broeders. Laat uw hart rein zijn voor de Heer en houdt niet op alles te doen wat u kunt voor uw gezin opdat zij tevreden en getroost mogen zijn en zij voortdurend door de heilige Geest geleid mogen worden. Als u dit niet doet zult u nooit iets meer bereiken dan zij die van de wereld zijn.” (*Journal of Discourses*, 1:69.)

Mijn ervaring is dat als ik om de leiding van de heilige Geest bid voor mijn vrouw bij het opvoeden van de kinderen, ik zelf beter aanvoel wat ik moet doen als vader. Ook vind ik het gemakkelijker om de kinderen te onderwijzen als ik evenveel met God spreek over mijn kinderen als met mijn kinderen over God.

Ouders hebben het gebod ontvangen dat zij hun kinderen moeten leren te bidden en oprecht te wandelen en de Sabbat te heiligen. Aan deze verantwoordelijkheid is niet te ontkomen en dit houdt in, ten

eerste dat wij niet moeten verwachten dat onze kinderen op zullen groeien zonder ons ooit in verlegenheid te brengen of zonder dat zij ooit bestraft hoeven te worden, en ten tweede dat wij niet moeten doen alsof wij nooit problemen met onze kinderen hebben. Het is moeilijk om schijnheiligheid lang vol te houden. Vaders zorgen voor de geestelijke voeding van hun kinderen als zij hun het verschil tussen goed en kwaad goed duidelijk maken. Als wij alles doen zolang

heerst altijd een fijnere sfeer in ons huis na zo'n gebeurtenis.

Een andere waardevolle manier waarop de vader zijn gezin geestelijk kan voeden is ervoor te zorgen dat zij die hem dierbaar zijn de gelegenheid krijgen beïnvloed te worden door andere nobele mannen en vrouwen.

Mijn gezin meenemen naar de kerk, onze kinderen voor de seminarie op te geven, de leerkrachten op school en in de kerk vragen wat hun doel is en hoe het

„Een uitdaging voor mij als vader is met mijn kinderen een relatie op te bouwen die sterker is dan de relatie die zij opbouwen met hun vrienden.”

wij het kunnen, dan vervullen wij onze plichten.

Een van de fijnste ervaringen die ik als vader heb is te zien dat mijn kinderen ergens succes mee hebben. Wanneer de kleinere kinderen een aandeel hebben gehad in de gezinsavond of kerkprogramma's, is het mij opgevallen dat sommigen erg verlegen zijn terwijl anderen erg vrijmoedig lijken. Maar ze willen allemaal graag succes hebben en ik acht het een van mijn geestelijke verantwoordelijkheden ze te helpen voldoende zelfvertrouwen te ontwikkelen zodat zij zich uit kunnen drukken op een wijze die overeenkomt met hun talenten. Mijn vrouw heeft hier een prachtige methode voor. Zij gaat dikwijls voor het gezin staan en vraagt dan elk kind afzonderlijk naast haar te komen staan. Dan vertelt zij ons allen iets bijzonders over dat kind. Ieder van hen bloost dan een beetje, maar straalt nog veel meer en er

gedrag van onze kinderen is, mijn vrouw aanmoedigen naar de vergaderingen van de Zustershulpvereniging te gaan, goede mensen thuis uitnodigen, het zijn alle manieren waarop aan de behoeften van het gezin kan worden voldaan. Het is een onverstandige vader die denkt dat hij het allemaal alleen moet doen.

Na alles wat een vader kan zeggen over het geestelijk voeden van zijn kinderen in gerechtigheid is er toch niets dat hij ooit zou kunnen doen dat zoveel invloed zal hebben als zijn keuze van hun moeder. De grootste gave die een vader zijn kinderen ooit schenkt is hun moeder. Meer dan welke andere op zichzelf staande kracht is zij de belangrijkste invloed in hun leven. Het is van het grootste belang dat zij voortdurend naar gerechtigheid in het gezin streeft.

Een vader kan dus zijn gezin geestelijk voeden door er naar te streven een hoogstaande verhouding met zijn vrouw op te

bouwen en door zijn gevoelens voor haar door daden uit te drukken; vertel de kinderen hoe u over haar denkt, eerbiedig haar wensen, vraag haar mening, wees haar vriend, vraag haar medeleven en belangstelling, eis het niet, laat door woord en daad zien dat u haar dankbaar bent, deel uw eigen gevoelens en moeilijkheden met haar, toon door uw eigen tijndeling dat ook haar interesses belangrijk zijn, dat u haar gezelschap op prijs stelt en haar getuigenis waardeert. Het is moeilijk voor een vrouw om een geestelijke sfeer in huis te handhaven als

haar man haar persoonlijke gerechtigheid niet op prijs stelt en respecteert.

Als ik mijn kinderen help hun gehele leven in een geestelijk perspectief te zien, zie ik zelf meer gelegenheden om ze geestelijke voeding te geven. Tegelijkertijd ontdek ik dat ik op mijn beurt geestelijk door hen gevoed word.

De ervaring van Enos moedigt mij aan. Deze bewijst dat de pogingen van zijn vader om zijn zoon geestelijk te voeden niet direct de grootste uitwerking had. (Zie Enos 3) Het kan er soms op lijken dat ons streven weinig resultaat heeft,

PRESIDEREN IN ONS GEZIN BETEKENT...

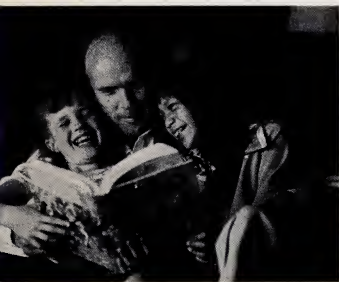
Joan Flinders

Ik stel alle goede dingen die mijn man, Neil, vertegenwoordigt op prijs, omdat zij de geestelijke invloeden die ik en de kinderen ondergaan vergroten. Dit is belangrijk omdat de geestelijke sfeer in een gezin voor een groot deel bepaald wordt door de geestelijke instelling van de vader. Als hij geen geestelijke kracht heeft, kan hij deze niet aan zijn vrouw en kinderen doorgeven. Hier zijn enkele voorbeelden van hoe mijn man ons geestelijk sterkt:

1. Enkele jaren geleden besloten wij een schriftelijk verslag bij te houden van enkele van de goede eigenschappen en zwakheden van onze kinderen en iedere twee of drie maanden eens een keer een persoonlijk interview met elk kind te hebben. Hun vader maakte een map klaar met de naam van elk kind erop. Binnenin zaten aan de linkerkant vellen papier met het opschrift „zwakheden” en aan de rechterkant vellen met het opschrift „goede eigenschappen”.

alsof het genegeerd wordt of op zijn best met tegenzin wordt geduld. Maar ervaringen zoals ik ze had als kleine jongen, toen ik naar Judas, die zwarte geit, stond te kijken, zijn voor mij een bewijs dat de opbrengst de investering waard is, zelfs al duurt het even voordat de rente binnengehaald kan worden. □

Neil J. Flinders is hoofd van de afdeling archieven, onderzoek en evaluatie van het Bureau seminaries en instituten.

Gedurende het interview, dat een heel bijzonder onderhoud is met elk kind afzonderlijk, bespreken wij de twee terreinen. Onder de datum van het interview schrijven wij op hoe wij alle drie eventuele problemen zien, welke taken die goed volbracht zijn en welke verbeteringen er in hun houding zijn geweest gedurende de laatste paar weken. De kinderen mogen hun gedachten betreffende ons gezin, andere leden van het gezin, hun vrienden en vriendinnen, of hun per-

soonlijke problemen vrijelijk uitspreken. Wij als ouders reageren daar dan op.

2. Het is niet altijd makkelijk om zeven kinderen in een gezin het werk in harmonie te laten doen, maar als de vader mee kan werken vinden de kinderen het prachtig en wordt het „werk” spel. Geheeltemin komt dit doordat hij ze altijd vertelt over de karweitjes die hem als jongen opgedragen werden en hoe belangrijk het is graag te werken.

Als gezin zaaien wij ieder voorjaar onze tuin in. Iedereen helpt mee met het voorbereiden van de grond, het zaaien van het zaad, het sproeien en het wieden. In de zomer en de herfst krijgt elk kind dan de gelegenheid de resultaten ervan te oogsten - radijsjes uittrekken, bessen of maïs plukken, aardappels rooien enzovoort.

Neil is altijd erg attent op goede gelegenheden om de kinderen iets te leren en vergelijkt de verschillende aspecten van het tuinieren met voorbereidingen op een zending, het leven na de dood, het belang van goede verzorging en training, het vernietigen van de vijand (onkruid). Vele lessen worden geleerd door de eenvoudige dingen die wij iedere dag doen.

3. Een andere waardevolle ervaring die wij als gezin hebben is het lezen van de Schriften, gewoonlijk een tien of vijftien minuten direct na de avondmaaltijd. Op het ogenblik zijn wij bezig met het Boek van Mormon. Wij lezen om beurten en zelfs de kinderen die nog niet naar school gaan hebben een boek en volgen met hun vingers. Zo nu en dan vragen ze „Waar zijn wij nu?”. Het is ook interessant dat het juist deze kleintjes zijn die ons het vaakst eraan herinneren dat het tijd is om de Schriften te lezen. Neil gebruikt deze gelegenheden om ons meer geestelijk inzicht te geven. Dikwijls zal hij een idee op het bord schrijven of een

deel van de geschiedenis acteren. De kinderen vinden dat prachtig!

4. De vastenzondag betekent meer als er een doel is waarvoor gevast wordt, en het helpt als Neil op zaterdag het doel van het vasten bespreekt. (iemand in de wijk is ziek of iemand heeft een bijzondere zegen nodig). Het is altijd iets heel bijzonders voor de jongere kinderen als hij de tijd neemt om naar hun persoonlijk gebed te luisteren en dikwijls hoor ik hem de grotere vragen of zij elke dag bidden. Ik weet dat wanneer wij de tijd nemen tijdens de maaltijden of als het tijd is om te bidden om de bijzondere gebeurtenissen van de dag te bespreken, de kinderen dingen beter gaan aanvoelen en dankbaarder worden.

5. Een vader zal zijn gezin ook geestelijk voeden door de wijze waarop hij zijn priesterschap uitoefent. Hij stelt het voorbeeld door zijn houding. Kinderen zijn bijzonder gezegend wanneer zij weten dat het hun vader gelukkig maakt het werk des Heren te doen. Het is voor ons allen belangrijk dat Neil er altijd voor zorgt eens in de maand met mij naar de tempel te gaan. Deze gewoonte in ons gezin heeft een positieve invloed op ons allemaal. Het helpt ons als ouders de orde van belangrijkheid van hetgeen wij doen juist te blijven zien en de kinderen schijnen aan te voelen dat er iets bijzonders is aan wat wij doen. Dit bewijzen zij door de manier waarop zij eraan medewerken. Wij zijn van mening dat naar de tempel gaan een belangrijke manier is om onze kinderen te leren daar te trouwen.

6. De allerbeste tijd van de week is voor ons de gezinsavond. De tijd die wij gezamenlijk als gezin doorbrengen is voor ons het belangrijkste en wij kijken er naar uit. Om beurten geven wij de les, hebben de leiding bij een spelletje, zingen een lied of vertellen over een bijzondere ervaring, maar Neil presideert altijd. Hij

kan het emotionele klimaat van het gezin observeren en in gedachte bepalen wat er gedaan moet worden om het te verbeteren. Het is een ideale gelegenheid om elkander beter te leren kennen en de beginselen van het evangelie grondig te onderwijzen. Tijdens de gezinsavond hebben wij de gelegenheid de kennis van onze kinderen te toetsen, omdat wij weten dat wij dikwijls denken dat bepaalde dingen hen duidelijk zijn, terwijl zij dat in feite niet zijn. Een van onze jongere kinderen heeft bijvoorbeeld moeite gehad onderscheid te maken tussen de president van de kerk en de president van ons land.

Dit zijn enkele van de manieren waarop wij succes hebben verkregen, maar wat voor ons gezin geschikt is is het misschien niet voor een ander. Als vrouwen moeten wij geduldig zijn met onze mannen als zij niet altijd de leiding nemen, en wij behoren ze te laten weten hoe wij hun goede eigenschappen op prijs stellen. Een geslaagd huwelijk dient, evenals een getuigenis, voortdurend vernieuwd te worden om in leven te worden gehouden. □

Joan Flinders is huisvrouw en lerares in het Jeugdwerk.

HOE IK MIJN VROUW ONTDEKTE

Het is moeilijk voor mij om mijn gevoelens voor mijn huwelijkspartner precies uit te drukken. Ik heb haar nu oneindig meer lief dan toen wij trouwden. Ik vertrouw haar, ik steun op haar, ik respecteer haar, en bovenal ben ik trots op haar.

Mijn vrouw is iemand die ik opnieuw ontdekt heb na jaren met haar getrouwd geweest te zijn, en ik ontdek nog steeds meer over haar.

Ik heb de gelegenheid gehad om met een aantal van onze goede zusters te spreken en zij vertelden mij over een aantal frustraties die ook in ons huwelijk voorgekomen zijn. Deze zusters waren actieve en toegewijde leden van de kerk. Zij eerden en respecteerden het priesterschap. Zij waren gelukkig moeder en huisvrouw te zijn en waren van mening dat zij hun echtgenoten steunden. Toch bekendden zij aarzelend dat zij soms het gevoel had-

den, dat hun bijdragen aan het huwelijk en het gezin niet op prijs gesteld werd. De dingen die zij persoonlijk wilden doen schenen op de een of andere manier niet zo belangrijk als de dingen die echtgenoot of kinderen wilden doen. Het leek wel of er nooit tijd genoeg voor henzelf was. En hoewel zij hun man oprecht liefhadden, voelden zij toch een zeker gebrek aan eenheid in hun huwelijk omdat hun echtgenoot blijkbaar enkele van hun belangrijke gedachten, gevoelens en zorgen niet kende en niet begreep.

Toen wij lid van de kerk werden als jong getrouwd echtpaar, werden wij geïnspireerd door het voorbeeld van onze kerkleiders, die zich klaarblijkelijk geheel en al aan de dienst des Heren hadden gewijd. In de daaropvolgende jaren hebben mijn vrouw en ik beiden drie of vier roepingen tegelijk gehad, terwijl er zich nog twee kinderen voegden bij de twee die wij al hadden.

Vaag merkte ik dat wij nooit over iets anders praatten dan over het gezin of huishoudelijke aangelegenheden. Ik liet de beslissingen betreffende de kinderen hoe langer hoe meer aan haar over en keurde ze bijna gedachteloos goed of maakte een enkele keer een bezwaar. Ik liet zelfs de verantwoordelijkheid voor de gezinsavond bijna geheel aan haar over. Door mijn plichten als vader te verwaarlozen maakte ik haar taak als moeder zwaarder en ik deed heel weinig als echtgenoot om haar in deze taak te steunen.

Wat mij wakker schudde was een bandje van een toespraak van broeder Paul H. Dunn, waarin hij onder andere zei dat de man niet de enige bron van informatie over schriftuurlijke, godsdienstige of academische vragen moest zijn. De vrouw moest tijd hebben en aangemoedigd worden om haar eigen informatie te verkrijgen, haar kennis te vergroten en

haar eigen bekwaamheid tot leren te ontwikkelen.

Ik herinner mij hoe verbaasd ik was te merken hoe vaak ik had gebeden dat onze kinderen alle mogelijkheden die hun in het evangelie en in wereldse bezigheden geboden werden zouden kunnen benutten, maar ik had nooit om dezelfde zegen voor mijn vrouw gevraagd. Ik begon ook te beseffen dat ik wel de neiging had om tijd vrij te maken voor mijn eigen hobbies en vermaak, omdat ik het belangrijk vond dat ik mij in alle opzich-

„Het eeuwige huwelijk is . . .
een verbond tot
gezamenlijke groei”

ten ontwikkelde, maar dat ik dezelfde principes en richtlijnen niet toepaste op het leven van mijn vrouw.

Nadat ik heel veel over dit onderwerp en aanverwante zaken had nagedacht ging ik tot de Heer in gebed. Een deel van het antwoord kreeg ik doordat ik Matteüs 19:5, 6, waar staat dat man en vrouw niet meer twee maar één vlees zijn anders ging begrijpen en ik begon in te zien dat man en vrouw samen naar volmaking moesten streven. Als een deel van het lichaam verkommert, lijdt het gehele lichaam.

Beschaamd ging ik naar huis om mijn vrouw mijn ontdekking te vertellen en om voor te stellen dat zij tijd zou nemen om te studeren, of iets te leren of te doen dat zij graag wilde. Aanvankelijk weigerde zij om het zelfs maar te overwegen. Zij was van mening dat zij al genoeg belangrijke verantwoordelijkheden had en dat zij geen tijd had voor interesses buiten het gezin. Wij bespraken het ver-

DISTRICTSCONFERENTIE GRONINGEN

Op zaterdag 24 en zondag 25 februari 1979 hield het district Groningen zijn (halfjaarlijkse) conferentie in het nieuwe kerkgebouw aan de Jonkershof in Emmen. Hoewel de sneeuw nog rijkelijk aanwezig was, mocht dit geen beletsel zijn voor de leden om in grote getale aanwezig te zijn. Op de zaterdagzitting waren er 92 personen aanwezig, terwijl er zondag liefst 240 personen aanwezig waren. De mooie kapel was op zondag dan ook bijna geheel gevuld, terwijl in de klasruimte beneden de kinderen werden bezig gehouden. Het thema op zaterdag was "Lei-

derschap is rentmeesterschap", waarover de broeders H. van Drogen, C. Bos en S. Heijdeman spraken. Tot slot van de zaterdagzitting werd de sfeervolle film "Waar Jezus wandelde" getoond. Op zondag was het thema "Naasteliefde in 't gezin", waarover gesproken werd door districtspresident B. Koens, zuster A. Bos, H. Gout en de zendingspresident J. Limburg. Tevens gaven de broeders J. Scholte en W. Rooseburg en zuster Unlandt hun getuigenissen. De zondagzitting werd opgeluisterd door het districtskoor, dat onder de deskundige leiding van broeder F. Heijdeman stond met broeder J. Lingen aan het prachtige orgel.

DE KERK IN DE WERELD

- Tijdens de maand februari bezochten meer dan 200.000 personen de intern volledig herbouwde tempel te Logan, Utah. Duizenden hebben kaartjes ingevuld dat zij méér wilden weten over de kerk. Op 13 maart heeft president Kimball deze tempel opnieuw ingewijd.
- Op 9 maart overleed de 88-jarige zuster Ida Jensen Romney, echtgenote van Marion G. Romney, eerste raadgever in het Eerste Presedium. Tijdens de begrafenisplechtigheid op 12 maart werden haar trouw en talenten geroemd door o.m. president en zuster Kimball.
- Gedurende 1978 verschenen vier bijlagen, door de kerk gepubliceerd over het gezin, in de Readers's Digest. Thans komen er vier nieuwe bij, waarvan de eerste in het april-

nummer zal verschijnen (Engelse en Duitse uitgaven). De inhoud zal meer doctrinaal zijn om de lezers een goed overzicht te geven van de kerk.

- De Osmonds, de beroemde zingende familie, werken vaak mee aan speciale grote haardvuuravonden, waar zij over het evangelie vertellen. De laatste dateert van 10 maart jl., toen 14.000 personen naar hen kwamen luisteren.
- Danny Lopez, sinds 1965 onbetwist wereldkampioen lichtgewicht boksen behield opnieuw zijn wereldtitel toen hij op 10 maart Roberto Castanon versloeg. Maar Danny Lopez is ook een trouw kerklid, van de San Gabriel wijk in Los Angeles.
- De kerk heeft een groot stuk grond op de Olijfberg van de Staat Israël in pand gekregen - ongeveer 30.000

m² om er een park aan te leggen dat het Orson Hyde Memorial Garden zal heten. In 1841 stuurde Joseph Smith apostel Orson Hyde naar Jeruzalem om er het land toe te wijden voor de terugkeer van de Joden. Het inwijdingsgebed staat nu op grote platen gegraveerd in het Hebreeuws en het Engels op de Olijfberg. Dankzij aparte giften van leden en niet-leden wordt nu een park aangelegd voor een waarde van één miljoen dollar.

- Op 1 juni 1979 worden er weer nieuwe zendingsgebieden gevormd, wat het totaal op 175 brengt. Er zijn o.m. zendingen gevormd in de

Caraïbische zee (Dominikaanse republiek en Antillen), in Chili en in Brazilië, naast de reeds bestaande. Ook worden er zendingen bijgevormd in Korea, de Filippijnen en Taiwan.

- Op 18 februari werd de duizendste ring georganiseerd in de historische stad Nauvoo, de stad die de Heiligen der Laatste Dagen in 1846, in verschrikkelijke omstandigheden, moesten verlaten toen zij aan de grote trek naar de Zoutvallei begonnen. In één jaar tijd werden meer dan honderd ringen in de Kerk georganiseerd, terwijl het van 1830 tot 1930 duurde eer men de eerste honderd ringen had.

NIEUWE VERGADERRUIMTE IN GOUDA

Na veertig jaar in een omgebouwde schoenmakerswinkel te hebben vergaderd, (eerst gehuurd en in 1962 aangekocht, grondig verbouwd en opgeknapt) werd het tijd voor de gemeente Gouda uit te zien naar een andere vergaderruimte.

Na met de broeders van het bouwdepartement uit Frankfort het pand gelegen aan de Crabethstraat 6, welk pand als kantoor diende voor het G.A.K. te hebben bezichtigd, werd besloten dit pand niet aan te kopen, omdat de koopsom niet in verhouding was met de staat waarin het pand verkeerde.

Dus werd er gezocht naar alternatieven.

Na ongeveer een jaar intensief bezig te zijn geweest met het zoeken, bezichtigen en vergelijken van panden en prijzen, leek het wel of alle panden ongeschikt waren voor ons doel. En die panden die wel geschikt leken hadden

een woonbestemming en zouden dus niet aan die bestemming onttrokken kunnen worden.

Reden dus om maar weer eens op onze schreden terug te keren en het kantoorgebouw van het G.A.K., dat nog steeds te koop was, opnieuw te bekijken.

Waarom men er niet in geslaagd was het pand te verkopen is moeilijk te zeggen, maar misschien was dat geen toeval.

De prijs was inmiddels maar 100.000 gulden lager dan een jaar tevoren en door handig afdingen gelukte het ons uiteindelijk het gebouw aan te kopen voor een prijs die nog onder de taxatiewaarde van het gebouw lag, terwijl de handelswaarde in het economisch verkeer van huizen juist altijd ver boven de taxatiewaarden lagen.

Kortom, op 1 september 1978 vond ten kantore van notaris M. van Dorp te Gouda, het notarieel transport plaats.

Op die dag werd er begonnen met de werkzaamheden aan het pand, om het om te toveren tot een kerkgebouw.

Om te kleuren

VAN VRIEND TOT VRIEND

Marion D. Hanks
Lid van het presidium van het
Eerste Quorum der Zeventig

Geliefde Jeugdwerkvriendjes en -vriendinnetjes,

Op zekere nacht zaten mijn vrouw en ik achter in een heel oude bus waarvan de chauffeur voorzichtig de weg zocht door de overstromende straten van Papeete op het eiland Tahiti in de Stille Zuidzee. Ook binnen zaten wij niet droog. Het regende bakstenen en dat was gewoon teveel voor het oude dak, de gebarsten ramen en de versleten ruitenwissers. Door de vloer van de bus stegen uitlaatgassen omhoog uit de gebarsten uitlaat en geen van de passagiers voelde zich op zijn gemak. Sommigen werden zelfs al misselijk en maakten zich zorgen of wij het hotel nog wel zouden bereiken. In de straten, die meer op rivieren leken dan op wegen, stonden al veel auto's die waren blijven steken.

Alle mensen in de bus waren naar een conferentie van zendingspresidi-

denten in het gebied van de Stille Zuidzee geweest. Er waren leiders uit Fidji, Samoa, Tonga, Hawaï, en Tahiti en daarnaast enkele plaatselijke priesterschapsleiders en bezoekers uit Utah. In plaats van zich zorgen te maken, begon iemand te zingen en al snel stemde iedereen in. Wij zongen enige tijd bekende lofzangen en bekende oude wijsjes. Toen zette ik een lied in dat ik als kleine jongen op het Jeugdwerk had geleerd: „O, wij zijn de Jeugdwegbaners en wij gaan de Meesters weg . . .”

Tot mijn verbazing kende bijna iedereen in de bus het. Velen van hen waren opgegroeid op de eilanden en hadden daar hun hele leven doorgebracht, maar toen wij jeugdwerkliedjes begonnen te zingen, kende iedereen ze en stemde in.

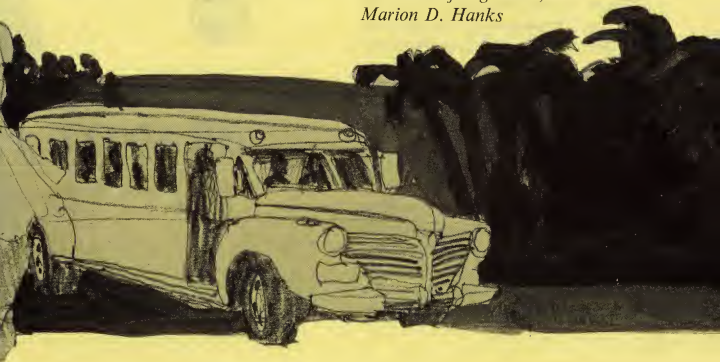
Tenslotte zongen wij zacht en eerbiedig, „Ik ben een kind van God.” Er waren op die regenachtige avond niet veel mensen op straat maar zij die er waren - en de chauffeur - kenden ons eerst nieuwsgierig en daarna

met bewondering aan toen zij ons hoorden zingen in die storm.

Ik heb veel fijne herinneringen aan het Jeugdwerk. Eén van de dingen die jongens en meisjes niet dikwijls beseffen is dat wij ons ons leven lang de goede dingen zullen herinneren die wij daar leerden, de goede vrienden die wij maakten, en de fijne mensen die ons lesgeven. Wij herinneren ons de lessen en liedjes, en dat is een zegen die bij ons blijft naarmate wij ouder worden. Natuurlijk herinneren wij ons ook wel dingen die niet zo goed zijn, en wij doen er goed aan als wij ons hele leven alles doen om iedereen eerlijk, hoffelijk en met respect te behandelen, zodat wij gelukkige herinneringen zullen hebben.

Ik bid dat jullie prettige ervaringen zullen hebben met goede vriendjes en vriendinnetjes en fijne leraressen zodat jullie je leven lang en tot in de eeuwigheid alleen maar prettige herinneringen zullen hebben.

*Met hartelijke groeten,
Marion D. Hanks*

„Brand! Brand!” Schel klonken krenten om hulp door de stilte van de rustige middag in Nauvoo. En het was niet maar een schuur of een loods die in brand stond op die negende februari 1846.

De elfjarige Aurelia Spencer stond vlakbij en kon de mannen bovenop de tempel zien die met hoeden zwaaiden en om hulp riepen. Vele leden van de kerk waren bezig met voorbereidingen om Illinois te verlaten en naar Utah te trekken, maar toen het alarm gegeven werd liet een ieder liggen waarmee hij bezig was om te helpen de tempel te redden.

Willard Richards, een van de leiders van de gemeenschap, was op het tempelplein toen het vuur uitbrak en nam onmiddellijk de leiding in handen. Hij riep dat iedereen, zelfs de vrouwen en kinderen, snel naar de dichtstbijzijnde waterputten moesten gaan om emmers te vullen. Twee rijen mannen stelden zich op op de trappen naar de zolder van de tempel waar het vuur begonnen was. De ene rij gaf de emmers vol water door naar boven en de andere de lege naar beneden. Aurelia rende heen en weer met emmers water naar de mannen.

Maar spoedig waren de waterputten leeg en moest er water uit de rivier gehaald worden met paard en wagen.

Een ogenblik heerste er verwarring toen enkele van de heiligen weggeroepen werden om de slachtoffers van een ongeluk met twee boten op de rivier te helpen redden. Maar ondanks deze onderbreking was het

vuur binnen ongeveer een half uur geblust.

Hosea Stout, één van de blussers, zei dat er een gat van ongeveer drie en een halve vierkante meter in het dak was gebrand. Later werd ontdekt dat wat kleren die in een zolderkamer te drogen hingen door een gloeiend hete kachelpijp vlam hadden gevat.

DE TEMPEL BRANDT

Susan A. Madsen

Toen men de brand meester was stemde Aurelia in met het luide hosannageroep van de heiligen. Brigham Young, president van de Raad der Twaalf, had vanuit de verte de rook gezien en kwam net aan toen de

menigte de goede afloop begon te vieren. Het muziekkorps van Nauvoo klom op het dak en begon te spelen voor degenen die beneden verzameld waren.

Aurelia voelde het als een voorrecht dat zij had mogen helpen bij het blussen van de brand die de geliefde tempel van de heiligen makkelijk had kunnen vernielen. Later schreef

zij: „Zo klein als ik was, kon ik toch de orde die er heerste en de kalmte van de mannen merken die het bluswerk leidden.”

Later werd Aurelia presidente van het eerste Jeugdwerk dat in de kerk georganiseerd werd.

DE GELIJKENIS VAN DE ZAAIER

Opnieuw verteld door Naomi W. Randall

Op een dag wandelde Jezus met zijn discipelen langs het meer van Galilea. Er waren veel mensen die dicht bij Hem wilden zijn en wilde horen wat Hij onderwees. Jezus stapte toen in een boot en begon de mensen te onderwijzen door ze verhalen te vertellen die gelijkenissen worden genoemd. Dit is een van de verhalen die Hij vertelde:

Op een dag ging een zaaier naar zijn akker met een zak vol zaad. Terwijl hij op en neer liep over de akker nam hij handenvol zaad uit de zak en strooide het uit over het land.

Een gedeelte van het zaad viel op de harde weg.

Een paar vogels die in de bomen daar dichtbij zaten vlogen naar beneden en aten het zaad op voordat het een kans had te groeien.

Een deel van het zaad viel tussen de rotsen en begon te kiemen. Maar zij konden hun wortels niet door de harde rotsen heen krijgen, zodat het zaad al gauw verdorde en stierf.

Enkele zaadjes vielen tussen doornachtige planten. Maar de doornachtige planten groeiden zo hard, dat zij het goede zaad verstikten.

Vele zaadjes vielen op goede grond. Daar kiemde het en de wortels zonken diep in de goede, donkere aarde. De regen kwam en de zon scheen. De planten groeiden en groeiden. Het werden prachtige halmen met goed zaad eraan.

Dan werd het oogsttijd. De zaaier kwam weer naar zijn veld. Hij had veel zakken en manden bij zich. Sommige akkers brachten wel dertig keer zoveel zaad op als hij gezaaid had, andere zestig keer zoveel en andere zelfs honderd keer.

De discipelen vroegen Jezus uit te leggen wat het verhaal inhield.

Jezus vertelde ze dat de zaaier als een man is die het evangelie predikt. De verschillende soorten grond zijn als de mensen als zij het evangelie horen.

De mensen die niet willen luisteren lijken op de harde rotsen waar het zaad geen kans had om te groeien. Zoals de vogels het zaad wegpikten, zo zullen ook deze mensen de waarheden die zij gehoord hebben vergeten.

De mensen die naar de leringen van Jezus luisteren maar ze niet gehoorzamen, zijn als de grond tussen de rotsen.

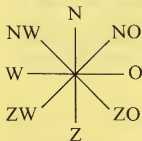
Zij die het evangelie geloven maar het laten verdringen door plezier en geld, zijn als de grond waar de doornachtige planten groeiden die het goede zaad verstikten.

Maar zij die het evangelie aannemen en naleven zijn als de goede grond (Zie Matteüs 13:3-8, 19-23.)

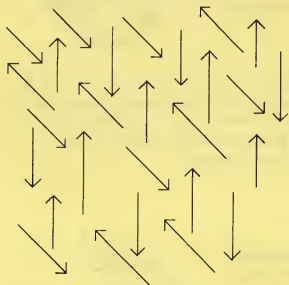
Voor de grap

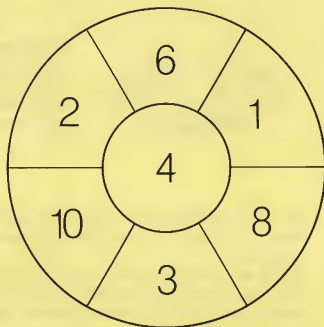
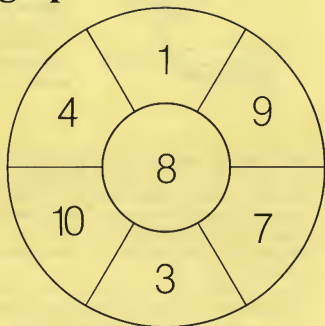
Wijzende pijlen

Richard Latta

Kun je tellen hoeveel pijlen in de volgende richtingen wijzen: noord, zuid, zuidoost, en noordwest?

Antwoord: 8 naar het noorden, 6 naar het noordoosten, 6 naar het zuiden, 7 naar het zuidoosten.

Om te kleuren

Kleur de delen die een lager nummer hebben dan dat in het midden.

Kijk wat daar al dat kabaal maakte!

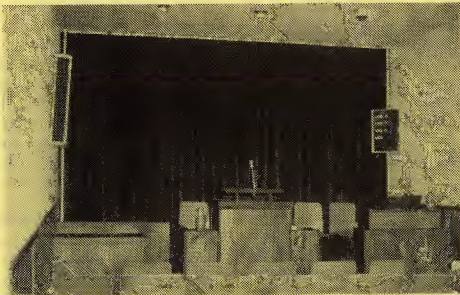
Tekeningen werden gemaakt voor een herindeling, welke later weer gewijzigd werden omdat we een nog idealere indeling hadden gevonden. De benedenverdieping was met zijn 2 meter hoogte niet geschikt voor een kapelruimte, dus moest die op de eerste etage komen die wel 3.60 mtr. hoog was. De parterre kon dan gebruikt worden voor een Z.H.V. en priesterschapskaal, de Junior-zondagschool en ruime garderobe en entree.

Op de eerste etage werden behalve kapel, nog een klaslokaaltje en een kantoorje gecreëerd. De tweede etage bood plaats aan twee klaslokalen, keuken en mediatheek. Dan was er nog een zolder van 60m² die als recreatieve werkruimte bestemd werd. Intensief werd er door diverse broeders

gewerkt om zoveel mogelijk zelf te doen, hetgeen het project betaalbaar zou maken voor onze gemeente. Slechts 10% van het werk werd uitbesteed. Er werden door de leden muren weggebroken en op andere plaatsen opgetrokken, elektrische en sanitaire leidingen gelegd, wanden met hout bekleed, geschilderd enz. enz.

Begin januari 1979 was het karwei geklaard en het kantoor veranderd in een smaakvol en warm aandoend bedehuis. Wij, als leden van de gemeente Gouda, zijn blij met dit nieuwe kerkgebouw, en hopen nog lang van dit gebouw te mogen genieten.

De eerste dienst vond plaats op 28 januari 1979, we zien uit naar de dag dat ons kerkgebouw kan worden ingewijd als een gewijde plaats voor aanbidding en eredienst.

Beste Broeders en Zusters,

Ik heet Elder Ron Jones en ik ben op zending in Nederland geweest van februari 1977 tot februari 1979. Nederland is een heel fijn land en ik dank de Heer dat ik hier op zending kon komen. Tijdens mijn twee jaar in Nederland is de kerk veel gegroeid en ik hoop dat deze groei zich zal voortzet-

ten. Ik heb veel oprechte mensen ontmoet en naar de kerk zien komen; ik hoop en bid dat deze nieuwe leden nog anderen naar de kerk kunnen brengen. Na mijn zending was ik in de gelegenheid om met mijn ouders en mijn zusje een reisje door Europa' te maken. Natuurlijk gingen wij naar de tempel in Zwitserland. Toevallig gingen we in dezelfde week dat Nederland aan de beurt was om tempelwerk te doen. Het was echt een voorrecht om door de tempel te gaan met zoveel Nederlanders. Ik voelde me thuis. Ik kende veel van de leden die daar aanwezig waren

en ik kreeg bijzondere gevoelens toen ik ze zag, gekleed in het wit, bereid om onze hemelse Vader te dienen.

Ik dank de Heer voor mijn getuigenis van het Evangelie en dat ik in Nederland ben gekomen om mijn getuigenis van de enig ware kerk op aarde met anderen te delen. Ik hoop de kerk in de toekomst in Nederland te zien groeien; het is al geprofeteerd. Omdat het waar is, zal die vooruitgang ook gebeuren.

Ik wil iedereen voor zijn hulp bedanken.

God zij met U!

Tot kijk,
Elder Ron Jones

DENDEREND ZANG- EN SPREKERSFESTIVAL

De Jonge-Mannen en Jonge-Vrouwenorganisaties van het Zendingsgebied België-Antwerpen mogen wel trots zijn op een uitzonderlijk hoog gehalte van leiderschap, bekwaamheid en "mormoonse" sfeer. Het jaarlijks Zang- en Sprekersfestival - nu al reeds enkele maanden geleden - kende een overrompelend succes in het Kerkgebouw te Brussel. Weken was er geoefend, gewerkt aan kleding en materiaal. Wat zou het worden?

Ze gingen van start. En ja hoor, ze kunnen dansen, zingen en vertellen. Een werkelijk festival, niet zomaar iets aan elkaar gelijmd, maar een degelijke georganiseerde voorstelling vol kleur en klank. Tien gemeenten van de districten Antwerpen en Gent zetten hun beste beentje voor. De volwassen JM/JV-leiders hadden hun bekwaamheid gekoppeld aan het enthousiasme en de talenten van de jeugd om de thema's 'wiel' en 'das' uit te werken.

De avond startte met een volle zaal die de jeugd kwam aanmoedigen. De jon-

geren uit Antwerpen-Zuid kwamen bijzonder goed uit de verf met een frisse melodie waarop de verschillende beroepen-met-een-wiel werden uitgebeeld. Ze bespeelden zelfgemaakte instrumenten en hadden stuk voor stuk heldere stemmen. En wie kan die verstrooide, onhandige professor uit de Gentse gemeente vergeten, die ons allen de nieuwste uitvinding, het wiel, voorstelde? De guitige meisjes uit Sint-Niklaas verloren warempel hun vader's das. Maar de prachtige das uit een Brugse winkel won ieders hart.

We denken nog met tederheid aan de schitterende choreografie gebracht door de jongeren uit Mechelen. Alhoewel bedoeld als intermezzo, vormde de sierlijke, vloeiende beweging het hoogtepunt van een reeds heel geslaagde avond.

De uitreiking van de twee bekens (Antwerpen-Zuid kreeg de 'zang' en Brugge de 'spreker') werd warm toegejuicht. Proficiat aan de Vlaamse JM-JV's die met hun bekwame volwassen leiders het potentieel van de kerkjeugd zo hoogstaand verwerkliken!

der en gingen erover in gebed. Na een week besloot zij met enig voorbehoud dat zij zich aan het instituut in zou laten schrijven voor een avondcursus over de Parel van Grote Waarde.

Alle twijfel was spoedig verdwenen. Vaak kwam zij thuis van de klas overvloeiend van enthousiasme en vol verlangen om mij over een nieuw beginsel dat zij geleerd had te vertellen of de stimulerende les te bespreken. Wij kregen zodoende ook iets anders om over te praten dan alleen maar het werk en de kinderen. Het zorgen voor de kinderen die ene avond per week gedurende een paar weken leerde mij ook haar taak in het gezin beter te waarderen en stelde mij in staat om het verloren contact met de kinderen te herstellen. Ook zij voelden het verschil in hun moeder en wilden alles over de klas horen. Het geluk was besmettelijk.

Later volgde zij zo nu en dan eens schriftelijke cursussen over andere onderwerpen en tenslotte verzamelde zij al haar moed om een droom die zij al jaren had gekoesterd te verwezenlijken: een schildercursus. Het verbaasde mij dat ik in de meer dan twintig jaar van ons huwelijk dit belangrijke deel van haar leven over het hoofd had gezien en ik was er trots op te zien hoe haar artistieke talenten zich ontwikkelden. Haar zelfvertrouwen bloeide op. Onze relatie verdiepte en verbeterde zich en wij werden ons meer bewust van elkaar.

Vele echtparen hebben een warme en diepe relatie met elkaar en zij steunen elkander in alle opzichten. Maar er zijn enkele goede zusters die aarzelen met hun echtgenoten te spreken, evenals mijn vrouw aarzelde met mij te praten, omdat hun drukbezette echtgenoten ze de indruk hebben gegeven dat hun behoeften minder belangrijk zijn dan die van de man of die van het gezin. Toen mijn vrouw die cursussen begon te

volgen merkte ik dat wij vaker stimulerende en verhelderende gesprekken hadden over de Schriften of kerkelijke gelegenheden. Een bijzonder waardevolle ervaring was toen wij een gesprek hadden in de tempel vlak na een dienst en zij mij vertelde hoe zij de begiftigingsplechtigheid zag. De geest getuigde van de waarheid van wat zij zei. Dat gedeelde moment was kostbaar in onze verhouding tot elkaar.

Nou geloof ik niet dat de cursussen haar deze kennis hebben gegeven; haar toegenomen zelfvertrouwen en haar bredere kring van belangstelling brachten haar ertoe na te gaan denken over dingen die zij voordien als buiten haar bereik had beschouwd en erover te bidden. Door haar geestelijk inzicht vergrootte en verbreedde zij mijn kennis betreffende een belangrijke eeuwige waarheid.

Door mijn vrouw te leren waarderen niet alleen voor de dingen die zij voor mij en het gezin doet, maar als een persoonlijkheid met unieke talenten en haar eigen bijdragen, ben ik beter gaan beseffen dat in een huwelijk beide de man als de vrouw volledig deel dienen te nemen aan het gezamenlijke doel, vooruitgang te maken tot uiteindelijk volmaaktheid is bereikt. Het eeuwige huwelijk is in zeer wezenlijke zin een verbond tot gezamenlijke groei naar een gezamenlijke volkomen ontwikkeling. □

Thomas W. Ladanye, hoofd van een instituut, is lid van de hoge raad in de ring Beloit Wisconsin.

Ik heb een vraag

*Vragen van algemeen
evangeliebelang worden
beantwoord als een leidraad,
maar mogen niet beschouwd
worden als officiële verklaringen
t.a.v. het kerkelijk beleid.*

Franklin D. Richards
van de Raad der Twaalf

Ik heb het zo druk met taken binnen en buiten de kerk, dat ik nergens anders tijd voor heb. Toch is mij geleerd, nooit te weigeren wanneer ik gevraagd word een taak in de kerk op mij te nemen. Wat moet ik doen?

Evenals Nefi vanouds ben ik uit eerzame ouders geboren en twee van de belangrijkste dingen die zij mij leerden waren de leiders van de kerk te volgen en nooit een gelegenheid om in de kerk te dienen te weigeren.

Deze regels hebben grote invloed op mijn leven gehad, maar ik moet bekennen, dat het soms wel eens moeilijk geweest is om een roeping te aan-

vaarden en te volbrengen. Voorzover ik mij herinner heb ik echter nooit een gelegenheid om in de kerk te dienen afgewezen.

Wij moeten inzien dat het voorkomt dat mensen bij zovele activiteiten betrokken kunnen zijn dat zij niet in staat lijken ze zo goed uit te voeren als zij dat zouden wensen, om maar niet te spreken van nog meer taken op zich te nemen. Broeder Richard L. Evans heeft het hier eens over gehad in een van zijn toespraakjes toen hij zei: „Er blijft steeds minder tijd over - een feit waardoor wij wel eens wat gefrustreerd kunnen raken omdat wij het zo druk hebben - te druk soms om voldoende na te denken over waar wij het zo druk mee hebben.

Kan het zijn dat wij verslaafd zijn geraakt aan vele onbelangrijke zaken? Kunnen wij het vermijden aan niet absoluut noodzakelijke dingen verslaafd te raken? Kunnen wij besluiten ons leven enigszins te vereenvoudigen en eens opnieuw te bepalen wat wij werkelijk als essentieel beschouwen, zodat wij wat meer tijd krijgen om te leven, minder dingen mechanisch doen, een beetje minder tijd in de tredmolen doorbrengen en wat minder dingen doen zonder betekenis.”

Voordat u een verzoek om in de kerk te dienen weigert, omdat u denkt dat u het te druk hebt, zou u eens kunnen doen wat broeder Evans voorstelt:

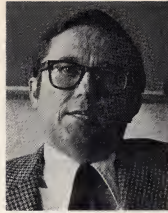
Probeer de dingen te vereenvoudigen en bepaal eens opnieuw wat van wezenlijk belang is. Ga uw prioriteiten nog eens na en bedenk dat u een verbond met de Heer hebt gesloten dat u uw tijd, talenten en middelen gewillig zult geven ter opbouw van het koninkrijk Gods.

Als u uw leven eenvoudiger hebt gemaakt door wat het zwaarst is ook het zwaarst te laten wegen, en minder belangrijke activiteiten op te geven, zult u waarschijnlijk de tijd vinden om die taak in de kerk te aanvaarden. Indien u echter na zo'n verzoek zorgvuldig te hebben overwogen en erover gebeden te hebben toch nog geen besluit kunt nemen, is het waarschijnlijk verstandig het verzoek nog eens met uw plaatselijke kerkleiders te bespreken.

Wij worden ook weleens gevraagd roepingen in de kerk te aanvaarden waartoe wij ons niet in staat voelen en dan zijn wij geneigd te weigeren omdat wij ervoor terugschrikken. Mijn ervaring is dat het leven grotendeels bestaat uit een opeenvolging van taken waartoe wij ons niet tenvolle in staat achten, maar als wij ze aanvaarden en ons best doen, zal de Heer ons zegenen met wijsheid die boven onze natuurlijk aanleg gaat en zullen wij een hoger niveau kunnen bereiken. Zo groeien wij doordat wij datgene wat wij in het verleden hebben bereikt moeten overtreffen.

Het is mijn mening dat het in het algemeen te druk hebben, of niet bekwaam genoeg zijn, geen goede redenen zijn om een kans om het koninkrijk Gods op te bouwen af te wijzen.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Ik heb dit tot mijn levensregel gemaakt, als de Heer gebiedt, doe het dan.” (*History of the Church*, 2:170.)

Victor B. Cline

Hoogleraar in de psychologie aan de Universiteit van Utah.

Is men ooit gerechtigd zijn ouders ongehoorzaam te zijn teneinde evangeliebeginselen te kunnen naleven?

In het zeer onwaarschijnlijke geval dat een ouder van zijn zoon of dochter zou verlangen of zou eisen dat hij of zij iets doet dat beslist slecht is, asociaal of dat tot zelfvernietiging zou leiden, zou ik de raad van president Brigham Young aan de zusters van de kerk willen citeren, dat zij hun echtgenoten behoren te steunen en te eren, maar dat geen enkele vrouw haar man naar de hel dient te volgen.

Als een van de ouders zijn kind zou voorstellen iets te doen wat duidelijk tegen de beginselen van het evangelie is, zou dat kind er goed aan doen eerst om hulp en raad naar de andere ouder te gaan. Ik kan mij niet voorstellen dat redelijk gezonde, liefhebbende ouders gezamenlijk van hun kind zouden kunnen verlangen dat het iets werkelijk verkeerd of slechts zou doen. Ik heb dit slechts in geval van geestesziekte of dronkenschap meege-

maakt en dan moet dit toch wel duidelijk zijn voor het kind.

Ik kan mij echter wel voorstellen dat het voor kan komen, vooral in gezinnen waarvan maar een deel lid van de kerk is, dat een ouder een kind vraagt op zondag te werken of de sabbat op een andere manier te ontheiligen, de tiende niet te betalen, verboden dranken te drinken, of iets dergelijks te doen wat niet overeenkomt met de beginselen van het evangelie. Wij moeten echter wel bedenken dat volgens geestelijke en wereldse wetten de ouders de voogden van de kinderen zijn en verantwoordelijk zijn voor hun opvoeding. Het probleem kan dus niet opgelost worden door openlijke opstand. Ik zou willen voorstellen dat het jonge mens op een redelijke manier vraagt of het zich aan de normen van de kerk mag houden. Los het probleem op door er rustig over te praten, zoals Christus gedaan zou hebben. Het is zeker dat vasten en bidden het jonge waardige lid van de kerk recht geeft op persoonlijke openbaringen die hem of haar zullen helpen het probleem met de ouders op een opbouwende wijze op te lossen, zodat iedereen gelijk krijgt. Als het probleem of het twistpunt blijft bestaan, zou ik naar de bisschop gaan om raad.

Ik herinner mij een vrouw die haar

man (een inactieve ouderling) voortdurend verweet dat hij zijn tiende niet betaalde. Telkens en telkens weer moest hij aanhoren: „Als jij je tiende niet betaalt, ontzeg je mij en de kinderen de daaraan verbonden zegeningen ... en ik wil ze hebben, al wil jij dat niet.” Zij werd zo woedend en haar huwelijk werd door deze kwestie zo verstoord, dat zij naar de bisschop ging om te proberen zijn hulp te krijgen en haar man zo te dwingen de tiende te betalen. Het antwoord van de bisschop was: „Over het algemeen genomen is uw man een goed en rechtvaardig mens. Als u hem in gerechtigheid steunt, zelfs in zijn besluit op het ogenblik geen tiende te betalen, zal de Heer u kracht geven, en u zult Gods geboden onderhouden en geen van zijn zegeningen hoeven te missen.” Toen de man later de raad van de bisschop hoorde, was hij zo diep geroerd en onder de indruk dat hij actiever werd in de kerk en zijn verhouding met zijn vrouw veel beter werd.

Het komt dus voor dat wij een groter gebod gehoorzamen dat een kleinere overstemt. De vraag die wij ons zouden kunnen stellen wanneer wij een besluit moeten nemen in een moeilijke situatie (zoals de bovengenoemde vraag) is „Wat zou Christus gedaan hebben in zo'n geval?” □

LIEFDE BELOONT ZICHZELF

Laird Roberts

Noot: Dit verhaal is een geromantiseerd verslag van een ware gebeurtenis uit genealogische familieverslagen.

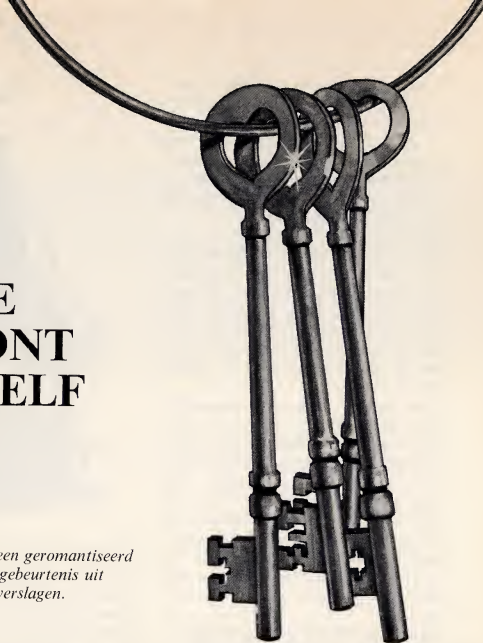
Het bleke gele licht van de lantaarn die Christian Monson droeg wierp donkere dansende schaduwen op de grijze stenen muren van de gevangenis van het Noorse Fredrikstad.

Christian aarzelde voor de zware eiken deur die van het gevangenis kantoor naar de cellen beneden voerde. Zijn hart klopte in zijn keel. Hij wist dat als zijn plan om de twee gevangenen te bevrijden ontdekt werd, hij hier ook gevangen gezet zou worden.

Christian voelde de koude gladheid van de sleutels van de cipier, en hij voelde het gewicht van een onherroepelijk besluit.

Hij haalde lang en diep adem, stak de sleutel in het slot en draaide hem om; er was de klank van metaal op metaal. Met zijn vrije hand trok hij de deur open. De lucht uit de cellen was vochtig en onfris, de stank van ongewassen mannen en nooit ververst lucht.

Zachtjes liep Christian de trap af naar de lange rij cellen die de directeur van de gevangenis aan hem had toevertrouwd als nachtwaker. Beneden gekomen stond hij stil en hing de lantaarn aan de haak die uit de muur stak. Het licht viel op zijn gezicht en toonde even een lange veertienjarige Noorse jongen met helde-

re hemelsblauwe ogen en stijl donkerblond haar. Gewoonlijk lachte hij altijd en keek hij ondeugend uit zijn ogen maar nu stond zijn glad, knap gezicht ernstig en vastbesloten in het flikkerend licht. Christian liep naar de achterste cel aan de linkerkant, stak de sleutel in het slot en opende de deur.

„Broeders!” riep hij zacht.

Het licht viel op twee boefachtig uitziende mannen die bij de deur stonden te wachten. Beiden hadden een ruige baard en lang smerig haar. Zij zagen er goor uit en zaten vol kleine rode wondjes. Hun kleren waren vuil en verscheurd, en leken wel beschimmeld door de vochtige lucht.

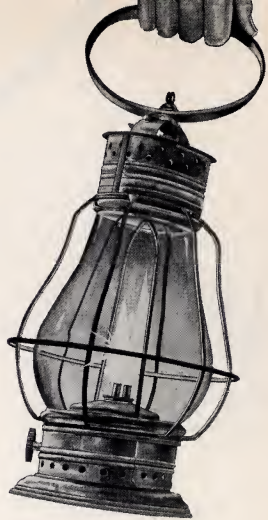
In het jaar dat hij in de gevangenis gewerkt had, had Christian vele mannen gezien die er uitzagen zoals deze twee - smerig en havenloos met koude, lege ogen die hem met haat volgden. Maar deze waren anders. Hun kleding, hun haar, hun huid leken op die van de anderen die meerdere maanden in de gevangenis hadden doorgebracht. Maar hun ogen waren anders. De ogen van deze twee mannen waren warm en levend en sterk.

Broeder Hanson glimlachte en legde een sterke hand op Christians schouder.

„Onze Vader in de hemel is verheugd over je moed, Christian,” zei hij.

„Wij moeten ons haasten,” zei de andere man, broeder Nelson, terwijl hij uit de cel stapte, „maar laten wij eerst bidden.” Enkele minuten later stapten Christian en de twee mormoonse zendelingen uit de gevangenis. Broeder Hanson, een lange breedgeschouderde man, stopte even, strekte zijn armen uit, en ademde diep de koude, zuivere nachtlucht in. Zij spraken fluisterend terwijl zij verder liepen, de smalle straten door naar een rotsachtige landpunt in de fjord.

„Broeder Monson, wat zullen uw ouders doen?” vroeg broeder Nelson. „Ik weet

het niet, broeder Nelson. Ik weet het niet,” zei hij langzaam. „Ik heb geprobeerd het aan mijn moeder te vertellen, maar zij wilde niet luisteren. En mijn vader - hij is een trots man, trots op Noorwegen, trots op de Lutherse kerk, trots op zijn eigen geloof. Mijn moeder zou het misschien begrijpen, maar ik ben bang dat mijn vader het niet eens zal proberen.”

Christian bleef staan en draaide zich om naar broeder Nelson, terwijl zijn adem als een witte wolk in het donker naar boven steeg. „Die waarheid van u doet pijn, broeder Nelson.” Hij draaide zich weer om en ging verder.

Broeder Nelson knikte en trok zijn jas dichter om zich heen vanwege de koude. Hij begreep het maar al te goed. Hij en broeder Hanson waren in de gevangenis gezet wegens diezelfde onverdraagzaamheid.

Christian onderbrak de stilte opnieuw. „Vele jaren geleden, ik was toen nog heel jong, vertelde mijn grootvader mij eens, dat ik in het leven stappen zou moeten doen, die mijn toekomst en de toekomst van generaties zouden kunnen veranderen. Hij zei mij dat ik die stappen zou moeten doen, na zorgvuldig te hebben overwogen welke richting de goede was, hoe zwaar het mij ook zou vallen. Ik weet dat dit de goede richting is.”

Zij bereikten de kust en liepen langs het water totdat zij bij een kleine inham kwamen. De kust was rotsachtig en het rook er naar de zee en het zeewier.

De drie mannen liepen het water in. Het water voelde warm aan vergeleken met de nachtlucht. Zij hoorden niets anders dan het zachte ritmische geklots van de golven tegen de rotsen. Christian dacht aan de gebeurtenissen van de laatste twee maanden, de lange uren die hij doorgebracht had met het vergelijken van de catechismus van zijn kerk met de Bijbel en wat de twee zendelingen hem leerden. Hij herinnerde zich het warme gevoel dat hij diep binnenin zich gevoeld had toen hij de antwoorden vond waarnaar hij gezocht had en waarover hij gebeden had. Met die herinnering voelde hij de rust in zich weerkeren en de pijn die door zijn besluit was veroorzaakt verdween.

In het maanlicht hief broeder Hanson zijn arm op. In gedachte zag Christian Johannes de Doper en Christus in de Jordaan en hoorde hij Paulus spreken over begraven en opnieuw opgewekt worden met Christus. Hij hoorde broeder Hansons stem het doopgebed uitspreken. Hij voelde de kracht van het gebed en het water dat plotseling over hem heenstroomde.

Voordat het eerste rood en goud de horizon kleurde, waren de twee zendelingen terug in hun cel en zat Christian weer achter zijn bureau in het kantoor van de

gevangenis, in afwachting van de dagwakers die hem zouden aflossen. In de stilte van de morgen vroeg hij zich af waar de stap die hij gedaan had hem zou leiden en hoe hij het aan zijn ouders moest vertellen.

Een week ging voorbij zonder dat hij zijn geheim had verteld. Nu zat hij echter in de Lutherse kerk, de laatste op een bank, naast andere jongens van zijn leeftijd. Zijn vader en moeder waren er ook, vooraan in het midden van de kerk, de ereplaats voor de ouders op de dag dat hun kinderen belijdenis deden. Op veertienjarige leeftijd wordt men als volwaardig lid opgenomen in de gemeente van de Lutherse kerk. Op de dag dat zij opgenomen worden moeten zij ten overstaan van de gemeente enkele vragen van de predikant over de Lutherse catechismus beantwoorden.

Christian wist dat hij niet zou kunnen liegen. Hij moest de waarheid zeggen. Eindelijk was het zijn beurt. Hij stond op en liep naar voren. Zijn vader straalde van trots. Christian stond op zijn benen te trillen en zijn gedachten waren geheel en al verward. De kerk was vol en hij voelde hoe alle ogen op hem waren gericht. De stem van de predikant galmde door de kerk.

„Geloof je in God?” vroeg hij.

„Ja.” antwoordde Christian zacht, terwijl hij in gedachte een gebed opzond.

„Kun je God beschrijven?” vroeg de stem.

Er heerste stilte in het grote gebouw. Christian had het gevoel dat de gehele wereld naar hem keek en luisterde. Toen verdween de verwarring en een kracht stroomde vanuit zijn binnenste door hem heen. Zijn stem was krachtig en helder.

„God is geen wezen zonder lichaam, lichaamsdelen of gemoedsaandoeningen. God is een goede, vriendelijke hemelse Vader, die onze gebeden hoort en ver-

hoort en de mens is naar zijn evenbeeld geschapen.”

Voor het eerst in die dienst keek de predikant op en staarde hem met grote verbaasde ogen aan. Christian draaide zich om en keek naar zijn vader. Zijn gezicht was hard als steen.

De predikant ging verder met zijn vragen en Christian beantwoordde die volgens zijn nieuw geloof.

Toen de predikant zijn vragen had gesteld keek hij plechtig naar Christian en siste, „Het lijkt wel of je een mormoon bent.”

„Als dat zo is, ben ik er trots op,” antwoordde Christian.

Christians vader, Hans Monson, stond op. Hij keek woedend naar Christian, stampte krachtig met zijn eiken wandelstok op de houten vloer, draaide zich om en liep het gebouw uit, terwijl zijn stok bij iedere stap hard op de vloer neerkwam.

Die avond kreeg Christian van zijn vader het pak slaag dat hij al dagen had verwacht. Daarna lukte het hem met de hulp van zijn moeder, om zijn vader een paar dagen lang te vermijden, tot hij op een avond bezig was brandhout naast de open haard op te stapelen en zijn vader de kamer binnenkwam.

Een ogenblik heerste er een diepe stilte. Hans Monson, een zwaar gebouwde man die houthakker van beroep was, sloeg de jongen plotseling met zijn stok. Het lukte Christian de meeste slagen te ontduiken, maar als de stok hem raakte voelde hij het ook goed.

Buiten adem hield Hans Monson op, zijn spieren gespannen en zijn blonde haar nat van het zweet. Christian voelde zich alsof hij flauw zou vallen, maar bleef staan, bleek als een doek.

„Vader, ik weet dat het verkeerd is u niet gehoorzaam te zijn. Dat spijt mij, maar ik heb geen spijt van wat ik gedaan heb. Ik voel dat dat goed was, en ik ben niet

bang om geslagen te worden voor het evangelie en de waarheid.”

Nog hijgend greep Hans een groot stuk hout dat naast de haard lag en wierp het naar zijn zoon. Hij bleef gooien tot er geen hout meer over was, toen opende hij de deur en gaf Christian de opdracht te verdwijnen.

„Er is hier geen plaats voor een mormoonse duivel,” schreeuwde hij toen zijn zoon naar buiten ging. Met een harde klap sloeg de deur dicht. Christian zou zijn vader nooit meer zien.

Buiten was het bitter koud. Christian voelde zich zwak, overmand door pijn, verwarring en een afschuwelijk gevoel van verlies. Toch voelde hij nog liefde en achting voor zijn vader. Hij strompelde naar de schuur en viel op een stapel haverstro.

Later die nacht voelde Christian dat een zachte hand zijn schouder aanraakte. Zijn moeder zat naast hem in het stro. „Waarom? Waarom heb je het gedaan, Christian?” vroeg zij, met verstikte stem. „Ik heb het bestudeerd, moeder, en ik heb er over gebeden. Ik weet dat het waar is.” antwoordde hij en hij voelde de kracht van zijn eigen woorden. „Ik heb geprobeerd het u te vertellen, maar u wilde niet luisteren. Ik kan niet ontkennen wat ik weet dat waar is. Het zou zo iets zijn als Christus, onze Heiland, te verloochenen. Dat zou ik nooit kunnen doen, hoeveel pijn het ook doet.”

In de koude, vochtige duisternis van de schuur praatten zij totdat de ochtend begon te gloren. Christian voelde dat de band tussen hem en zijn moeder sterker was dan ooit te voren. Dit zou hij zich zijn hele leven herinneren, een herinnering die hem zou verwarmen en kracht geven. In het grijze, trieste licht zag hij dat een traan over haar wang rolde. Zij drukte hem tegen zich aan, wetend dat zij hem nooit weer zou zien, tenminste niet in dit leven.

Plotseling stond zij op en liep het huis binnen. Christian nam het pakje voedsel op dat zij hem gebracht had en ging op stap naar de stad Drammen. De zendingen hadden hem verteld dat daar nog andere mormonen woonden. Lichte sneeuwvlokken vielen op de weg.

Toen Christian enkele weken onderweg was, was al zijn geld op en moest hij om voedsel bedelen. 's Nachts sliep hij tegen een omgevallen boom in de bossen, zich zo klein mogelijk makend onder zijn jas die hij vanwege de kou dicht om zich heen trok. Nog nooit in zijn leven had hij zich zo eenzaam en zo koud gevoeld. De eenzaamheid knaagde nog meer aan hem dan de honger.

Tenslotte bereikte hij Drammen, maar vond er niet wat hij zocht. Er was geen werk en niemand wist iets van mormo-

nen af of wilde hem helpen ze te vinden. Dagenlang zwierf hij langs de straten, kloppend aan deuren om werk en inlichtingen. Hij werd hoe langer hoe wanhopiger.

Toen hij op een avond een schuilplaats zocht tegen de aanwakkerende sneeuwstorm, zag hij een huisje staan aan de rand van het bos even buiten Drammen. Hij besloot nog eenmaal aan een deur te kloppen. Hij vertelde de vrouw die de deur opendeed dat hij werk zocht. Zij glimlachte en vertelde Christian dat haar man op dat ogenblik niet thuis was maar dat Christian later maar moest terugkomen om met hem te spreken. Zij gaf hem een paar boterhammen met kaas. Hij nam ze aan, bedankte haar, draaide zich om en liep terug naar het bos. In de vallende schemer vond hij een met sneeuw bedekte hoop takken, met een hol binnenin en hij kroop erin. Zijn neus en zijn vingers waren verkleumd door de kou en hij voelde zich verloren en zonder hoop.

De vrouw herinnerde hem aan zijn moeder en hij verlangde naar huis. Zijn gedachten vervaagden en hij voelde zich slaperig worden. Hij wist dat het door de kou kwam en dat als hij in slaap viel hij zou bevriezen. Een ogenblik liet hij zich gaan en voelde hij zich wegzakken in een warme, droomloze slaap.

Toen herinnerde hij zich de woorden van zijn grootvader.

„Er zijn stappen in het leven die je gehele toekomst en de toekomst van gehele generaties kunnen veranderen. Doe deze stappen na zorgvuldig te hebben overwogen welke richting de goede is, hoe zwaar het ook zal vallen, en God zal met je zijn.”

Christian kroop uit zijn schuilplaats. Het sneeuwde hard.

„Als God mijn Vader is,” zei Christian hardop, „dan zal Hij mij helpen. Ik weet het zelfs zeker.”

Christian knielde neer in de verse sneeuw en begon te bidden. In de duisternis, op een kleine afstand, stond iemand te kijken en te luisteren. Toen Christian opstond kwam hij naar hem toe.

Een lange man, Moen Hotvedtvien, keek de slanke jongen aan.

„Ik ben broeder Hotvedtien en ik ben ook mormoon,” zei hij. Hij bracht Christian terug naar het huis waar de vrouw hem brood en kaas gegeven had. Het was er heerlijk warm.

De Hodvedtviens hadden geen kinderen en zij namen Christian op als hun zoon. Moen was timmerman en meubelmaker; hij leerde Christian zijn vak.

Toen Christian negentien was besloot hij naar Amerika te gaan, naar Zion. Hij had genoeg geld gespaard terwijl hij in de meubelmakerij van Hotvedtvien werkte om de reis te betalen. In het voorjaar van 1887 nam een lange, knappe Christian Monson afscheid van zijn pleegouders, de twee mensen die hem enkele jaren geleden van een eenzame dood hadden gered.

„Hoe zal ik u ooit kunnen bedanken?” zei hij, staande op de kade met een grote tas vol nieuwe sterke kleren en geschenken die zij hem hadden gegeven voor de reis.

„Liefde beloont zichzelf, Christian,” zei zuster Hotvedtvien. Een traan rolde over haar wang, werd even onderbroken door haar glimlach en rolde toen verder. Christian draaide zich om om zijn eigen tranen te verbergen en liep de loopplank op.

„Schrijf ons,” hoorde hij haar roepen. Hij draaide zich nog eenmaal om en zag haar staan, lang, sterk, en nobel naast haar man. Hij had het gevoel dat hij een belangrijk deel van zichzelf achterliet. Hij hield van hen evenveel als van zijn eigen ouders, maar hij wist dat de stap die hij deed goed was en hij deed hem.

Jaren later zag een lange, blonde Otto Monson in de verte het einddoel van zijn tocht, een voornaam herenhuis aan de rand van Oslo. Het was een mooie warme dag en het was fijn buiten te zijn.

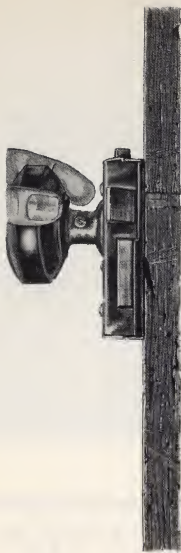
Na een half uurtje lopen begreep Otto dat hij zijn doel niet op tijd zou bereiken. Daar hij niet te laat wilde zijn verliet hij de grote weg en ging door een netwerk van kleine straatjes in het armere deel van de stad op zijn doel af. Op korte afstand van het herenhuis kwam hij bij een alleenstaande rij huisjes.

Het was een regel in de zending dat de zendelingen Noors moesten spreken, en Otto had al in geen jaar een woord Engels gehoord. Hij liep net een van de kleine huisjes voorbij toen hij een gebiedende stem in het Engels hoorde zeggen: „Ga daar naar binnen.”

Otto verbleekte en bleef staan. Hij keek om zich heen. Er was niemand te zien. De straten waren verlaten. Waarom zou ik daar naar binnen moeten gaan? dacht hij. Hij twijfelde er sterk aan of er iemand zou wonen in dat bouwvallige krotje. Hij keek nog eens rond en liep door. Gelijk herhaalde de stem, nu zachter maar dringend het bevel: „Ga daar naar binnen.”

Ik heb een andere afspraak, dacht hij. Wat kon er trouwens belangrijker zijn dan een afspraak met de rijkste man van Oslo, een onontwikkeld man, een belangrijke persoonlijkheid met veel invloed?

Twee dagen geleden had die man contact opgenomen met president Christopherson, de president van het Noorse zendingengebied, en gevraagd of iemand eens langs wilde komen om de beginselen van de mormoonse leerstellingen uit te leggen. Otto, die op het zendingkantoor werkte, was er trots op geweest dat president Christopherson hem gevraagd had te gaan. Hoe kon hij nu stoppen? Hij mocht niet te laat komen.

„Ga daar naar binnen,” herhaalde de stem.

Otto zag het hek van het herenhuis al toen hij stopte en terugliep. Ik ben gek, dacht hij, ik wed dat er geeneens iemand woont.

Hij klopte op de deur van het krot.

Binnenin hoorde hij het schuifelen van voeten en het kraken van planken. Hij kreeg er kippevel van. De deur zwaaide open op leren scharnieren en het vaalbleke gezicht van een oude, oude vrouw verscheen. Ze was zo oud als de tijd zelf, dacht hij bij zichzelf. Ze rook naar ziekte en ouderdom, en hij kon zien dat zij niet ver van de dood was, maar zij keek naar

hem op en glimlachte, op een beetje pijnlijke manier. Er ging een verschrikkelijke eenzaamheid van haar uit. Een eenzaamheid die zijn geweten zo pijnlijk trof dat hij zich om had willen draaien en wegrekken, uit het gezicht van haar warme bruine ogen.

„Ja?” zei ze; haar stem was zwak maar prettig.

Otto vroeg zich af wat hij moest doen of zeggen.

„Ik kom uit Amerika,” zei hij. Het was alles wat hij bedenken kon.

„Ik heb vroeger een jongen gekend die naar Amerika is gegaan,” zei zij.

„Hoe heette hij?” vroeg Otto beleefd, zich afvragend wat hij aan het doen was, terwijl hij al te laat was voor een andere afspraak, een belangrijke afspraak. Hij wilde haar vertellen dat hij zich vergist had, dat hij aan de verkeerde deur had geklopt.

„Zijn naam,” zei zij, met een warme, dromerige blik in haar ogen, „was Christian, Christian Monson, maar dat is lang geleden, bijna vijftig jaar.”

Er ging een schok van intense verbazing door Otto heen. Ademloos vroeg hij hoe zij heette. Het kon niet waar zijn, dacht hij, na al die jaren.

„Ik ben Mevrouw Hotvedtvien,” antwoordde zij.

Een diepe, onbeschrijfelijke vreugde vulde Otto en hij voelde warme tranen over zijn wangen rollen.

„Ik ben Otto Monson. Christian Monson is mijn vader, ik heb zoveel over u gehoord, Ann Hotvedtvien, zoveel!”

Het was stil in de straat. Het leek wel of de tijd stil stond. Toen, plotseling voelde hij de magere armen van de oude vrouw om zich heen, hij hoorde haar snikken en voelde hoe die diepe eenzaamheid uit haar wegvloede.

Later hoorde Otto dat de Hotvedtviens niet lang na Christians vertrek naar

(Vervolg op bladzijde 53)

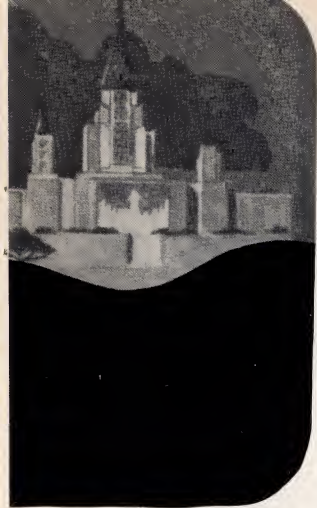
Margaret Kubler

SPROOKJES KUNNEN WAARHEID WORDEN

Ik was naar huis geweest voor de kerstvakantie, nadat ik een jaar in West-Berlijn gestudeerd en gewerkt had. Een oude schoolvriend had mij beloofd mij naar het vliegveld te brengen voor de terugreis als ik eerst met hem naar de kerk ging. De eenvoud van de dienst verbaasde mij. Geen kaarsen, geen priesters in lange kledij, geen gezongen mis, het leek meer op een ouderwetse volksvergadering, maar het sprak mij erg aan. Onderweg naar het vliegveld kwamen wij toevallig door Oakland, en reden

even de heuvel op naar de mormoonse tempel. Het was een winderige, regenachtige dag, maar het was alsof de tempel licht uitstraalde. Een man leidde ons rond het bezoekerscentrum.

Ik was weer in West-Berlijn en nam contact op met de dichtsbijzijnde gemeente van de kerk. Twee jonge zendelingen gaven mij de lessen, maar ik vond dat deze besprekingen bedoeld waren voor mensen die reeds in God geloofden. Ik was van mening dat de Bijbel vol sprookjes stond en dat het zogenaamde christen-

dom in de geschiedenis teveel haat had teweeggebracht.

Ik woonde een paar diensten bij en de warmte die ik daar voelde deed prettig aan, maar mijn „echte” vrienden waren jonge studenten met atheïstische neigingen en veel vertrouwen in de macht van de mens. Zij glimlachten om mijn pogingen om aan het bestaan van Jezus Christus te geloven. Mijn inspanningen om mij voor geestelijke dingen te interesseren waren echter slechts halfslachtig, zo groot was mijn verlangen om mijn vrienden te volgen. Al spoedig had ik genoeg van de tweestrijd en hervatte ik mijn bier drinken, politieke activiteiten en de brasserijen met mijn vrienden.

Uit zucht naar avontuur besloten een vriend en ik naar Israël te gaan en daar in een kibboets te gaan werken. Wij werkten hard en het leven buiten op het land beviel ons. Maanden gingen voorbij maar de boodschap van de zendelingen bleef mij bij en door mijn manier van leven liet mijn geweten mij niet altijd met rust. Bovendien is Israël een zeer exotisch land en ik bracht uren door met het bestuderen van haar rijke geschiedenis. Staande op de Olijfberg en uitkijkend over Jeruzalem, was ik diep geroerd. Op de een of andere manier begonnen de bijbelverhalen voor mij te leven; voor het eerst in mijn leven leken zij mij werkelijkheid. In de volstreckte stilte en het kale landschap van de Sinaï woestijn, waar slechts zo nu en dan het gefladder van een vogel gehoord werd, begon ik te geloven.

In de loop van de herfst groeide bij mij de overtuiging dat de boodschap van de kerk waar was, dat haar programma's door God geïnspireerd werden. Ik betrapte mij erop dat ik haar idealen, haar leiders en haar woord van wijsheid verdedigde.

Tegen kersttijd kwam ik weer in de Verenigde Staten aan. Ik keek ernaar uit de kerk in ernst te gaan onderzoeken en ik probeerde mij voor te stellen hoe mijn vrienden en familie zouden reageren als ik mormoon werd. Twee zendelingen zusters gaven mij de lessen opnieuw en dit keer waren het werkelijk discussies. Mijn oude vriend was er om mij te helpen en mijn vragen te beantwoorden en bovenal om mij aan te moedigen de waarheid te zoeken. Vier weken later werd ik gedoopt.

Het tegemoet treden van mijn familie en vrienden was niet half zo moeilijk als ik mij had voorgesteld. Ik putte toen en nu nog steeds moed uit de onwankelbare overtuiging dat wat ik doe goed is. □

E. D. Telford

GODSDIENST, OPSTAND EN REBEKKA

Ik kon mij niet concentreren. De stadsbibliotheek gonsde als een bijenkorf die aangevallen was. In mijn ergernis was ik even vergeten waarom ik nou juist hier aan het studeren was in plaats van gebruik te maken van de volwassen stilte en concentratie van de universiteitsbibliotheek. Totdat mijn reden voorbijliep.

Zij was de assistente van de bibliothecaris en verreweg het mooiste meisje dat ooit op aarde had rondgelopen. Van haar naamkaartje wist ik dat zij Miss Burton was, maar dat was dan ook alles wat ik van haar wist. Zij was de reden waarom ik nu al drie avonden achter elkaar hier gekomen was in de hoop haar voornaam te weten te komen. Tot nu toe had zij nog geen „Sst, u bent in de bibliotheek”, laat staan „hallo” tegen mij gezegd.

Maar ik kwam steeds terug in de hoop dat het beter zou gaan dan de vorige keer. Zonder enig enthousiasme boog ik mij over mijn boeken, maar het was onmogelijk om te studeren. Ik schoof de Amerikaanse geschiedenis terzijde,

vouwde mijn armen en staarde naar jufvrouw Burton die aan haar bureau zat te werken. Zo nu en dan wierp zij mij een steelse blik toe en dan glimlachte ik en knipoogde tegen haar. Onmiddellijk draaide zij dan haar hoofd weer om om haar blozende wangen te verbergen, maar zij wist tenminste dat ik bestond. Ik bewonderde haar schoonheid en bevalligheid maar was evenzeer onder de indruk van haar ingetogenheid. In plaats van verbleekte jeans en een slonzige bloes, zoals mijn vriendinnen, droeg jufvrouw Burton een jurk. En een die werkelijk tot aan haar knieën reikte! Haar make-up was heel bescheiden; als je niet oplette kon je niet eens zien dat zij opge-maakt was. Haar lange haar viel als een sluier om haar hoofd en schouders heen. Haar kleding, haar optreden en haar uiterlijk verklaarden dat zij een dame was! Het was vreemd dat ik mij zo tot haar aangetrokken voelde. Ik was in alle opzichten haar tegenpool. Mijn haar en baard waren beide evenlang; ik droeg oude, verbleekte jeans, een geborduurde denim vest en versleten sandalen; ik zag eruit als de opstandigheid zelf - zij was de personificatie van deugd en conformisme.

Ik had mijn levenswijze gekozen, zij de hare. Om de kloof tussen ons te overbruggen wist ik dat ik mijn haar zou moeten laten knippen en mij aan zou moeten passen aan de normen van de maatschappij. Nee, ik wilde niet terug naar een pak en das, zelfs niet voor haar! Het potlood in mijn hand brak in tweeën. Waarom was ik zo van streek over een preutse bibliothecaresse? Omdat iets in haar ogen, in haar glimlach, in haar wezen mij diep beroerde; ondanks mijzelf, voelde ik dat ik van haar begon te houden en ik wist nog altijd niet wat haar voornaam was!

Zij plaatste de laatste boeken op de plank en draaide zich om om naar haar

bureau te lopen. Haar ogen ontmoetten de mijne; langzaam kwam er een glimlach om haar lippen. Toen zij voorbij liep, duwde ik mijn stoel terug, richtte mij in mijn volle lengte op, tikte even aan een denkbeeldige hoed en fluisterde luid, „Hoe maakt u het, juffrouw?” Het was slechts een fluistering, maar toch nog luid genoeg om door de zaal te weerklinken, zodat zij diep bloosde. Er klonk gelach op uit de zaal en ik ging weer zitten met een brede grijns op mijn gezicht.

Kort nadat juffrouw Burton weer achter haar bureau had plaatsgenomen en de kleur van haar wangen weer normaal was geworden, kwam er een meisje van zo'n jaar of dertien met een gezicht vol sproeten naar haar toe. Het meisje had blijkbaar niet de gebruikelijke vraag, „waar kan ik dit of dat vinden” gesteld, want juffrouw Burton keek haar ernstig aan en plaatste haar slanke hand op de mollige hand van het kind. Ik ving het woord rebellie op terwijl zij met elkaar spraken.

Zachtjes ging ik aan een tafeltje zitten dat dichterbij haar bureau stond. Wat juffrouw Burton over dat onderwerp te zeggen had interesseerde mij. Met voor de schijn een open weekblad voor mijn neus leunde ik zover mogelijk achterover in mijn stoel en spande mij in om geen woord te missen.

Het meisje zei: „Ik heb boeken nodig over rebellie om te weten wat ik moet doen als ik volgend jaar naar de middelbare school ga.”

Ik begon te lachen, maar juffrouw Burtons ernstige stem bewees dat zij het niet grappig vond.

„En je denkt dat je op zal vallen als je niet rebelleert, is dat het?”

„Zeker! Iedereen rebelleert! Mijn zuster doet vanavond mee aan een demonstratie op de universiteit omdat de rector niet wil dat er hasj gerookt wordt op de

campus. En mijn vader en moeder schelden altijd op mijn broer dat hij zijn haar moet laten knippen, maar hij doet het niet al is het al bijna net zo lang als de zijne.” Ik voelde dat zij in mijn richting wees.

Toen ging zij verder: „Mijn vader is aan het staken en moeder is altijd aan het vechten voor de rechten van de vrouw. Dat is toch ook rebellie, niet waar?”

Een bezorgde trek gleed over juffrouw Burtons gezicht.

Even scheen het alsof zij diep nadacht, toen sprak zij: „Als wij rebelleren zijn wij zelfzuchtig. Dan willen wij dat de dingen op onze manier gedaan worden en als anderen er bezwaar tegen hebben, rebelleren wij. Het is net zo iets als een driftbui. Wij weigeren dan te luisteren naar de argumenten van de andere kant omdat zij zouden kunnen aantonen dat wij ongelijk hebben.

Je hebt moed nodig om het goede te doen, vooral als het gemakkelijker is het kwade te doen. Vergeet dit niet: lafaards rebelleren; dappere mensen gehoorzamen de wet en doen wat zij weten dat goed is. Als er iets verkeerd is hebben zij echter wel de moed om zich uit te spreken tegen dat verkeerde.”

Ik was woedend! Ik voelde mij persoonlijk aangevallen door het meisje waar ik mij toe aangetrokken voelde. Met enige moeite gelukte het mij echter om mijn gevoelens te onderdrukken. Misschien had zij niet gezegd wat ik dacht. Ik zou blijven luisteren en misschien zou ze duidelijk maken wat ze bedoelde of haar verklaring dat lafaards rebelleren intrekken.

Het kleine meisje wist niet wat ze ervan moest denken. „Maar waren George Washington en Thomas Jefferson dan lafaards? Zij rebelleerden toch tegen Engeland?”

„Nee, meiske, zij waren geen lafaards, en zij rebelleerden niet tegen Engeland.

Zie je, Engeland was niet billijk tegenover de nieuwe kolonisten in Amerika. Zij moesten veel belasting betalen, maar kregen geen stem in de regering. Als Engeland billijk geweest was, zou er nooit een bevrijdingsoorlog geweest zijn."

Nu maakte zij het te bont! Ik wilde opvliegen maar had vergeten dat ik achterover leunde en met een bons kwam ik op de vloer te liggen, mijn boeken met mij meertrekkend. Voordat ik besepte wat er gebeurd was, stond Juffrouw Burton en de helft van de mensen die in de zaal zaten om mij heen.

„Hebt u zich pijn gedaan?" stamelde zij, snel de plaats van de ramp overziend.

„Nee, ik ben alleen maar een beetje geschrokken," bromde ik.

Terwijl ik mijn benen uit de puinhoop ontwarde, stuurde Juffrouw Burton de

mensen weg. Tot mijn verbazing bleef zij bij mij staan.

„Heb ik iets gezegd dat u verbaasde?" vroeg zij.

„Dat deed u zeker!" flapte ik er een beetje te kortaf uit. Snel keek ik haar aan om te zien of zij beledigd was en voegde er toen wat vriendelijker aan toe., „Juffrouw Burton, u hebt wel vreemde ideeën over rebellie!"

Zij knikte. Haar zwijgen moedigde mij aan om verder te gaan.

„Ik begrijp niet hoe u kunt zeggen dat rebellen lafaards zijn! En dan zegt u dat de voorvaders van de Verenigde Staten niet tegen Engeland rebelleerden! U - een bibliothecaresse!" Ik deed bewust mijn best mij te beheersen en niets meer te zeggen.

„Het spijt mij als ik u beledigd heb ... "

Haar stem stierf weg. Een lange, magere, vreemd uitziende man kwam op ons af.

„Het is de hoofd-bibliothecaris," fluisterde zij, „Ik spreek je straks nog wel even." Zij kneep even in mijn arm en keerde toen snel terug naar haar werk aan het bureau.

Weer gaan zitten deed pijn, maar de gedachte juffrouw Burton te spreken nadat de bibliotheek gesloten was deed dienst als plaatselijk verdovingsmiddel voor mijn blauwe plekken. Haar woorden maalden door mijn hoofd: „Lafaards rebelleren; dappere mensen gehoorzamen de wetten ... "

„Zij heeft ongelijk! betoogde ik. Evenals al de anderen. Er is moed voor nodig om anders te zijn en te rebelleren tegen de tradities van de maatschappij! Een lafaard zou geen lang haar durven hebben of administratiegebouwen durven bestormen! Er is moed voor nodig om op te komen voor iets waar je in gelooft!

Een ongenode gedachte kwam in mij op en fluisterde: „Maar, Daan, waar geloof jij dan in?"

„Vrijheid!" antwoordde ik.

Opnieuw fluisterde het stemmetje: „Vrijdom van regels, verplichtingen, en banden die binden?”

Ik zweeg. Die vragen in mijn gedachten kon ik niet beantwoorden. Ik wist dat ik geen moed getoond had door te rebelleren; ik had eerder de gemakkelijkste weg gekozen. Thuis en godsdienst waren te beperkend geweest. Ik wilde plezier hebben, mijn eigen weg gaan, zonder verplichtingen of verantwoordelijkheden. Ik herinnerde mij hoe van streek vader geweest was. Moeder had gehuild. Ik had een hekel aan mijzelf omdat ik ze pijn deed, maar hun teleurstelling was gemakkelijker te dragen dan de spot van mijn vrienden. Ik raakte hoe langer hoe meer van mijn familie vervreemd. Ik deed alsof het mij niets kon schelen, maar in werkelijkheid had het mij pijn gedaan.

„Lafaards rebelleren! Zou zij gelijk kunnen hebben?” Vroeg ik hardop. Ik glimlachte en ademde diep. Het was alsof een zware last van mijn schouders viel. Voor het eerst in jaren voelde ik mij werkelijk vrij.

Ik voelde dat er iemand achter mij stond en draaide mij om. Juffrouw Burton glimlachte stralend.

„Het klinkt alsof u een interessant gesprek met uzelf hebt gehad,” zei zij.

„Ja, inderdaad, maar ik heb er toch liever een met u!” Zij glimlachte opnieuw. „Mag ik u een lift geven naar huis?” vroeg ik.

Ik woon maar een paar straten hiervandaan, dus ik ga gewoonlijk te voet. Stille. „Maar als je met mij mee wil lopen naar huis ...”

Ik nam haar voorstel direct aan en al spoedig liepen wij buiten en genoten van de frisse herfstlucht. Een poosje zwegen wij, toen vroeg ik:

„Juffrouw Burton, hebt u ook een voornaam?”

Zij lachte, „Ja, ik geloof van wel. Voor-

dat ik in de bibliotheek werkte, werd ik Rebekka genoemd.”

„Bekky Burton,” flapte ik eruit, „Dat is grappig!”

„Rebekka, niet Bekky.” Weer was het stil. Toen als om het gesprek weer op gang te brengen, voegde zij eraan toe, „Rebekka was de vrouw van Isaäk in de Bijbel. Weet je het nog? Ik knikte.

„Hoe heet jij?”

„Daan,” antwoordde ik.

„Daniël is ook een bijbelse naam,” vervolgde zij, heb je de Bijbel ooit gelezen? „Gedeelten ervan, een hele tijd geleden.” Eigenlijk was het niet mijn bedoeling geweest om de Bijbel met haar te bespreken vanavond.

„Weet je, Daan, als de bibliotheek in brand vloog, zou ik dat boek voor alle andere redden.” Haar ogen glansden. Godsdienst was blijkbaar iets belangrijks in haar leven. Aanvoelend dat ik haar enthousiasme niet deelde, stamelde zij een beetje verlegen, „Ik - ik neem aan dat ik op het ogenblik eigenlijk niet over de Bijbel moest praten.” Toen, bijna op een kinderlijke manier, vroeg zij, „Ben je een christen?”

Die vraag wekte beelden uit het verleden in mij op, beelden die ik zorgvuldig erg diep in mijn binnenste had begraven, herinneringen en gevoelens waarvan ik mij niet bewust was dat zij er nog waren . . .

Het was een snikhete dag. Mijn zuster Suzie en ik stonden buiten de kerk ongeduldig te wachten op pap die ons na zijn wekelijks partijtje golf af zou halen. Het zweet liep langs mijn rug en Suzie's gouden krullen hingen slap om haar oren. Ik herinnerde mij dat ik mijn vrienden benijdde die met hun ouders uit de kerk kwamen. Ik verlangde er met mijn hele hart naar dat Mams en Paps met ons mee zouden gaan naar de kerk. Ik had er zelfs over gebeden. Maar zij waren altijd te moe of hadden het te druk. Toen Pap

ons eindelijk afhaalden waren wij bijna gaar. Ik was boos op hem en op Mam. Mam was zoals gewoonlijk thuis gebleven om het middagmaal klaar te maken. Nu zaten wij aan tafel, maar ik was nog altijd woest van binnen. Ik heb een hekel aan spinazie en gaf de schaal dus door aan Suzie zonder er iets van te nemen. Mam en pap begonnen gelijk te zeuren, „Neem er toch wat van, Daan, spinazie is goed voor je!”

Toen kon ik mij niet meer inhouden. Vinnig antwoordde ik: „Waarom gaan jullie niet mee naar de kerk? Het is goed voor jullie, net zoals spinazie goed voor mij is!” Pap gaf mij een oorveeg en moeder liep huilend van tafel. Ik rende boos en gekrenkt het huis uit.

„Ben ik een christen, Rebekka?” vroeg ik, weer naar de tegenwoordige tijd terugkerend. „Laten we zeggen, dat ik het vroeger was.” Zij voelde aan dat ik stilte nodig had.

Wij liepen de donkere straat met bomen verder af. Slechts het geritsel van de herfstbladeren onder onze voeten onderbrak de stilte. Ik voelde mij eenzaam in de koude donkere wereld. Meer dan iets anders verlangde ik naar Rebekka's vriendschap. Zij leek zo zeker van zichzelf, zo vredig. Ik wilde iets van haar

kracht hebben, iets van haar wijsheid leren. Ik sloeg mijn ogen neer, bang haar warme ogen te ontmoeten. „Rebekka,” fluisterde ik zacht, „Wat maakt jou zo bijzonder?”

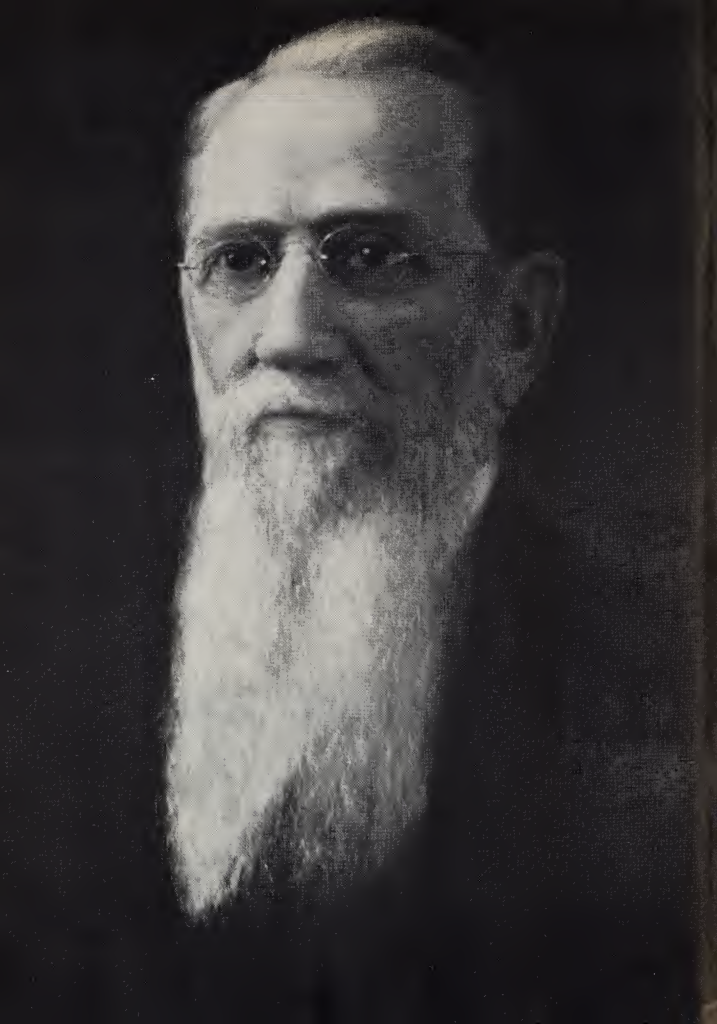
Ik had kunnen raden dat zij zou zeggen dat het haar geloof in God was; zij maakte op mij de indruk een diep gelovig meisje te zijn. Maar ik vroeg mij af welke kerk de eer moest worden gegeven haar zo gevoelig, zo teder en warmhartig te hebben gemaakt.

Ik drong verder aan, „Wat is je godsdienst, Rebekka, ben je katholiek, protestant, of iets anders?”

Er speelde een vage glimlach op haar lippen. „Ik denk dat ik onder de „iets anders” groep val, Daan. Ik zoek naar waarheid waar ik die maar kan vinden. Ik vind het soms op ongebruikelijke plaatsen. Maar ik vraag mij af of er een godsdienst is die alle waarheid bevat.” Haar antwoord gaf mij een schok. Haar ogen keken onderzoekend, zelfs smekend in de mijne. Ik wendde mijn ogen af. Mijn verleden laaide in mij op. Zwijgend boog ik het hoofd en bad. Dat had ik geen jaren gedaan! Na een lang ogenblik, zocht ik haar ogen.

„Rebekka,” zei ik plechtig, „Wat weet jij van de mormonen?” □

IN DE TEGENWOORDIGHEID VAN HET GODDELIJKE

Ik zal de hulp van de Goede Geest nodig hebben en van de goede gevoelens en het geloof en medeleven van mijn broeders en zusters als ik vanmorgen probeer een korte tijd tot u te spreken. Ik ben niet van plan veel tijd in beslag te nemen. Ik ben niet in staat met de woorden waarover ik beschik de dankbaarheid uit te drukken die ik vanmorgen voel dat ik door de genade van de Vader van ons allen hier met u mag zijn, en de grote menigte mag aanschouwen die hier verzameld is voor de eerste zitting van deze conferentie op de zesentachtigste verjaardag van de organisatie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik weet zeker dat de profeet Joseph Smith en zijn medewerkers, die onder de leiding en inspiratie van de Almachtige, en door zijn kracht, dit werk in de laatste dagen zijn begonnen, zich zouden verheugen en zich inderdaad verheugen als zij veroorloofd worden op dit tafereel, dat ik thans in de tabernakel aanschouw, neer te kijken. En ik geloof dat zij inderdaad het voorrecht hebben op ons neer te kijken, evenals het alziend oog Gods ieder onderdeel van zijn werk aanschouwt. Want ik geloof dat aan hen die in deze bedeling en in vorige bedelingen gekozen zijn om de fundering van Gods werk te leggen te midden van de kinderen der mensen voor hun verlossing en verheerlijking, in de geestenwe-

reld niet het recht onthouden zal worden om neer te zien op de resultaten van hun werk, hun streven en zending, die hun opgedragen waren door de wijsheid en opzet Gods om de kinderen des Vaders te helpen redden en verlossen van hun zonden.

De ogen van de profeten houden de wacht over het koninkrijk Gods

Ik ben er dan ook van overtuigd dat de ogen van Joseph de Profeet en van de martelaren van deze bedeling, en van Brigham Young en John Taylor en Wilford Woodruff en die getrouwe mannen die met hen samenwerkten tijdens hun bediening op aarde, zorgvuldig de wacht houden over de belangen van het koninkrijk Gods. Ik geloof dat zij vandaag nog evenveel belang stellen in ons welzijn, als zij tenminste niet met veel grotere intensiteit, met veel meer interesse, van achter de sluier op ons neerkijkend dan toen zij nog in het vlees waren . . .

Een heerlijk visioen

Ik dank God voor dit gevoel en ik verheug mij erin. Ik ben dankbaar voor het feit dat ik weet dat ik niet enkel in de tegenwoordigheid van de Almachtige God, mijn Schepper en mijn Vader sta, maar ook in de tegenwoordigheid van zijn Eniggeboren Zoon in het vlees, de Heiland van de wereld; dat ik sta in de

tegenwoordigheid van Petrus en Jakobus (en misschien zijn de ogen van Johannes ook op ons gericht zonder dat wij het weten); dat ik ook sta in de tegenwoordigheid van Joseph Smith en Hyrum Smith, en Brigham Young, en John Taylor, en Wilford Woodruff, en Lorenzo Snow, en van hen die kloekmoedig geweest zijn in het getuigenis van Jezus Christus en trouw aan hun taak in de wereld, die ons voor zijn gegaan. Als ik heenga wil ik het voorrecht hebben hen te ontmoeten in het bewustzijn dat ik hun voorbeeld heb gevolgd, dat ik de taak waarmee zij bezig geweest zijn heb volbracht zoals zij het gedaan zouden hebben; dat ik even getrouw ben geweest in het vervullen van de taak die aan mij toevertrouwd is en die van mijn hand wordt geeist, als zij getrouw waren in hun tijd; en dat wanneer ik hen ontmoet, ik hen tegemoet zal treden in liefde, in harmonie, in eenheid en in het volmaakte vertrouwen dat ik mijn plicht heb gedaan zoals zij hun plicht hebben gedaan. Ik hoop dat u mijn ontroering wilt vergeven. U zou toch ook ontroerd zijn, niet waar, als u voelde dat u in de tegenwoordigheid stond van uw Vader, in de tegenwoordigheid van de Almachtige God zelf, en in de tegenwoordigheid van de Zoon van God zelf en de heilige engelen? Ik voel het tot in het diepst van mijn ziel op dit ogenblik.

Het eeuwige leven is God en Jezus Christus te kennen

Vanaf mijn kinderjaren is het mijn taak, mijn plicht geweest het evangelie van Jezus Christus te verkondigen als de kracht Gods tot zaligheid voor allen die het willen ontvangen en gehoorzamen. Het is mijn plicht om aan mijn broeders, zowel als aan de wereld, te verkondigen dat ik in de levende God geloof, de Vader van onze Heer en Heiland Jezus Christus die zijn Zoon gewon, zijn Enig-

geborene in het vlees. Die Zoon groeide van zijn geboorte af op tot volwassenheid en ontwikkelde zich tot het evenbeeld van zijn Vader, zodat Hij zelfs eens zei: „Hij die mij gezien heeft, heeft de Vader gezien.”

Ik geloof niet in de leringen die sommigen aanhangen, dat God slechts een geest is en van zodanige aard dat Hij de oneindigheid van de ruimte vult en overal tegenwoordig is, hetzij persoonlijk hetzij zonder persoonlijkheid. Ik kan mij niet voorstellen dat God een persoon

„Ik ben dankbaar voor het feit dat . . . ik niet enkel in de tegenwoordigheid van de Almachtige God, mijn Schepper en mijn Vader sta, maar ook in de tegenwoordigheid van zijn Eniggeboren Zoon in het vlees, de Heiland van de wereld . . .”

zou kunnen zijn als Hij de oneindigheid van de ruimte vulde en overal tegelijk tegenwoordig was. Het is een fysieke en theologische tegenstrijdigheid en het is ook onredelijk zich voor te stellen dat zelfs God de Eeuwige Vader als persoon op twee plaatsen tegelijk kan zijn. Het is niet mogelijk. Maar zijn macht strekt zich uit door de gehele oneindigheid van de ruimte. Zijn macht strekt zich uit tot al zijn scheppingen, en zijn kennis omvat ze alle. Hij bestuurt ze alle en Hij weet alles.

Het is een schriftuurlijke waarheid dat dit het eeuwige leven is, de enige ware en levende God te kennen en Jezus Christus die Hij gezonden heeft. (Zie Johannes 17:3). Ik geloof dat de heiligen der laat-

ste dagen, door de leringen van de Schriften en door de openbaringen die tot hen gekomen zijn door de stem van de profeet Joseph Smith, de ware en levende God kunnen leren kennen, alsmede zijn Zoon die Hij in de wereld gezonden heeft. Wij hebben niet slechts deze kennis, maar door deze kennis zijn wij ook geneigd en vastbesloten zijn voorschriften te onderhouden, zijn geboden te gehoorzamen, tot in bijzonderheden onderworpen te zijn aan zijn eisen, en iedere verordening van het huis Gods en van het evangelie van Jezus Christus, dat door de wil van de Vader is beschikt opdat zijn kinderen op aarde zich kunnen bekwaamen voor de terugkeer in zijn tegenwoordigheid, te aanvaarden. En hij die God en Jezus Christus kent zal deze kennis bevestigen door trouwe gehoorzaamheid aan elke eis die God stelt aan zijn kinderen. Daaruit bestaat de verlossing en de gave van het eeuwige leven. De duivel kent de Vader nog veel beter dan wij. Lucifer, de zoon van de morgen, kent Jezus Christus, de Zoon van God, veel beter dan wij, maar bij hem zal dit niet bijdragen tot het eeuwige leven, want kennende rebelleert hij; kennende is hij ongehoorzaam; hij wil de waarheid niet ontvangen; hij wil niet in de waarheid verblijven; daarom is hij Verderf en is er geen redding voor hem. Hetzelfde beginsel is van toepassing op mij en op u en op alle zonen en dochters van God die verstand en kennis hebben, die in staat zijn om te oordelen tussen oorzaak en gevolg, om het juiste van het verkeerde te onderscheiden, het goede van het kwade, die in staat zijn het licht te zien en het te onderscheiden van de duisternis.

Het evangelie onze leermeester

Dit is dan het evangelie van Jezus Christus, de enige ware en levende God te kennen en zijn Zoon die Hij in de wereld gezonden heeft. (Deze) kennis komt

door gehoorzaamheid aan al zijn geboden; geloof, bekering van zonden, de doop door onderdompeling voor de vergeving der zonden, de gave van de heilige Geest door de oplegging der handen door het goddelijk gezag. Dit dan is het evangelie van Jezus Christus dat de kracht Gods is tot behoud (zie Romeinen 1:16): gehoorzaamheid aan de waarheid, onderworpenheid aan de orde die God in zijn huis gevestigd heeft, want het huis van God is een huis van orde en niet een huis van verwarring (zie LV 132:8). God heeft in zijn kerk apostelen aangesteld en profeten, evangelisten en herders en leraren, . . . om de mensen te bedienen, te leren, te onderwijzen, de Schriften uiteen te zetten, aan te moedigen en te vermanen, te leiden in het pad der gerechtigheid. De mensen die tot deze organisatie behoren dienen naar de stem te luisteren van hem die het goddelijk gezag heeft ontvangen om ze te leiden, de weg te wijzen en raad te geven in het midden van Israël. Dit alles is nodig in het evangelie van Jezus Christus en nog veel meer, met inbegrip van de verordeningen van het huis van God, die in deze bedeling misschien met grotere duidelijkheid zijn geopenbaard dan in enige andere bedeling sinds de wereld werd gevormd. Al deze verordeningen zijn absoluut noodzakelijk op hun plaats en hun tijd en geen onzer is groot genoeg, of goed genoeg of bezit voldoende zelfstandigheid in zichzelf om deze dingen, die God heeft geopenbaard en van ons vereist, te negeren. Geen man is zo groot, zo machtig of weet zoveel dat hij niet van God afhankelijk is. Wij bevinden ons hier op zijn aarde, wij ademen zijn lucht in, wij aanschouwen zijn zonlicht, wij eten zijn voedsel en dragen zijn kleding. Hij heeft alle elementen verschaft en in Hem leven wij en bewegen wij ons en zijn wij, in de wereld.

Het priesterschap hersteld

Wij zijn niet onafhankelijk van God, nog geen ogenblik. Wij geloven niet alleen in de Vader en in de Zoon, en in hun woorden, raad en goddelijk gezag, dat zij brachten en aan de mens in het vlees gaven, maar wij geloven ook dat de profeet Joseph door God geroepen werd. Wij aanvaarden hem als degene die het gezag en de macht ontving, die bekleed is met wijsheid en kennis in onze dagen en onze tijd, om de fundamenten van de kerk van Jezus Christus te leggen en de volheid van het evangelie der verlossing in deze wereld te herstellen. Wij geloven dat hij geroepen werd om de leringen van Christus en de verordeningen van zijn evangelie, die Hij zelf onderwees en bediende, in de harten van de kinderen der mensen te doen herleven en te vernieuwen, zoals ook zijn discipelen vanouds het gezag ontvingen om deze te bedienen aan allen die zich wilden bekeren en in de naam van de Vader en de Zoon geloven.

Wij geloven dat God het goddelijke priesterschap heeft hersteld, dat de sleutels bezit van de bediening van de verordeningen des levens voor de kinderen der mensen. Zonder dat goddelijke priesterschap zou geen mens vergeving der zonden door de doop door onderdompeling kunnen ontvangen. Het behoort door het goddelijk gezag te geschieden en zonder dat goddelijk gezag zou ons werk niet aannemelijk zijn voor de Heer, want Hij zal van de hand van de kinderen der mensen niets aanvaarden waartoe Hij hun geen toestemming heeft gegeven, waarvoor Hij hun geen gezag heeft gegeven of waartoe Hij hen niet heeft geroepen en aangesteld. Wanneer God echter de mensen roept, ordent en aanstelt en hun het gezag geeft in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest te bedienen, dan zal wat zij doen zeker bekrachtigd en goedgekeurd

worden door de Schepper en de gever van dat gezag. Wanneer wij het priesterschap van God ontvangen en handelen naar zijn woord, dan is Hij gebonden, maar anders is er geen belofte.

De Twaalf zijn oog- en oorgetuigen van Christus

Ik kan u niet alles zeggen wat ik u zou willen zeggen. De tijd laat het niet toe, er zijn nog andere sprekers. Al dezen, uw broeders, die tot het apostelschap geroepen zijn en tot de bediening in het midden van het huis Israëls, zijn rijkelijk

„Het is een fysieke en theologische tegenstrijdigheid en het is ook onredelijk zich voor te stellen dat zelfs God de Eeuwige Vader als persoon op twee plaatsen tegelijk kan zijn. Het is niet mogelijk. Maar zijn macht strekt zich uit door de gehele oneindigheid van de ruimte . . .”

begiftigd, of zouden het moeten zijn, met de geest van hun roeping. Deze twaalf discipelen van Christus worden bijvoorbeeld verondersteld oog- en oorgetuigen te zijn van de goddelijke roeping van Jezus Christus. Zij mogen niet gewoon maar zeggen, ik geloof; ik heb het aanvaard, gewoon omdat ik het geloof. Lees de openbaring. De Heer deelt ons mede dat zij moeten weten, dat zij die kennis voor zichzelf moeten verwerven. Het moet met hen zijn alsof zij met hun ogen gezien en met hun oren gehoord hebben en zij de waarheid weten. Dat is hun zending, van Jezus Christus te getuigen, dat Hij gekruisigd werd, uit de

dode is opgestaan en thans met almacht is bekleed aan de rechterhand Gods, de Verlosser der wereld.

Dat is hun zending en hun plicht; en dat is de lering en de waarheid, die zij aan de wereld behoren te prediken en die zij aan de wereld behoren te laten prediken. Waar zij zelf niet kunnen gaan, behoren zij de hulp van anderen te krijgen . . die dan onder hun leiding het evangelie aan de wereld dienen te prediken, en de waarheid te verkondigen, dat Jezus de Christus is en dat Joseph een profeet van God is en de macht en het gezag had om de fundamenten van het koninkrijk Gods te leggen. En als ik koninkrijk Gods zeg, bedoel ik wat ik zeg. Christus is de Koning, niet de mens. Geen enkele man is koning van Gods koninkrijk; God is er de koning van.

Eigenschappen die een heilige der laatste dagen dient te hebben

Wij hebben allen geduld nodig, verdraagzaamheid, vergevingsgezindheid, nederigheid, naastenliefde, ongeveinsde liefde, toewijding aan de waarheid; (en) afschuw voor de zonde, het kwade, rebellie en ongehoorzaamheid aan de vereisten van het evangelie. Dit zijn de eigenschappen die men dient te hebben om een heilige der laatste dagen te zijn of te worden, goede leden van de kerk van Jezus Christus, erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Jezus Christus (zie Romeinen 8:17). Geen goed lid van de kerk mag ooit dronken zijn, losbandig, godslasterlijke taal gebruiken, misbruik maken van zijn broeder of zijn naaste, of de beginselen van deugd, eerbearheid en gerechtigheid schenden. Goede leden van de kerk van Jezus Christus zullen nooit voor dergelijke overtredingen aangeklaagd worden, daar zij dit kwaad zullen vermijden en er boven staan. Wij hebben een zending in deze wereld, iedere man, iedere vrouw,

ieder kind dat oud genoeg is om het te begrijpen en de jaren van verantwoordelijkheid heeft bereikt. Zij dienen allen een voorbeeld voor de wereld te zijn en behoren niet alleen de waarheid te kunnen prediken, van de waarheid te getuigen, maar ook zo te leven dat het leven dat zij leiden, de woorden die zij spreken, iedere daad die zij verrichten in hun leven, als een preek zal zijn voor de onbehoedzamen en de onwetenden, die ze goedheid, reinheid, rechtschapenheid, geloof in God en liefde voor de mensheid bijbrengt.

God zegene u allen en alle huisgenoten des geloofs en helpe ons om waarachtig en trouw te blijven, want de sterkste wint de strijd niet en de snelste wint de wedloop niet, maar zij die volharden tot het einde toe. Amen. (Zie Prediker 9:11.)

LIEFDE BELOONT ZICHZELF

(Vervolg van bladzijde 39)

Amerika van Drammen naar Oslo verhuisd waren. De brieven die Christian uit Amerika gestuurd had hadden hen nooit bereikt. Vijf jaar nadat zij verhuisd waren was Moen Hotvedtviens ziek geworden en gestorven. Sindsdien was zijn vrouw alleen geweest en de laatste paar jaren had haar gezondheid haar in de steek gelaten en was zij niet in staat om haar brood te verdienen. Er was niemand om haar te helpen. Zij vertelde hoe bang zij was geweest dat zij alleen zou sterven en hoe zij om hulp had gebeden.

Otto bezocht de oude vrouw dikwijls, zorgde ervoor dat zij verzorgd werd, een goed huis, behoorlijk voedsel en medicijnen kreeg. Enkele maanden later stierf zij, maar zij stierf niet alleen of zonder liefde. □

Waar kwam het licht vandaan?

Door Susa Young Gates

De eerste dagen van april 1893 waren erg stormachtig en somber. Een loodkleurige hemel strekte zich over de aarde; iedere dag stroomde de regen neer en de stormwinden woedden met verschrikkelijke kracht. Toch overtroffen de blijheid en de heerlijkheid van die dagen verreweg de somberheid. Het was gedurende die stormachtige dagen in het begin van april dat de tempel in Salt Lake City werd ingewijd.

Gedurende de inwijdingsdiensten was het mijn voorrecht om de officiële notulen van de verschillende vergaderingen te mogen opnemen. Tijdens de eerste inwijdingsdienst, die de „Officiële inwijdingsdienst” werd genoemd, zat ik onderaan de oostelijke spreekgestoelten,

op de plaats van de secretaris. Broeder John Nicholson, die bij de ingang bezig was geweest, kwam binnen en ging naast mij zitten. Op het ogenblik dat president Joseph F. Smith zijn toespraak tot de heiligen begon, scheen er over zijn gezicht een stralend licht dat mij een bijzondere gevoel gaf. Ik dacht dat de wolken weggetrokken waren en dat er een zonnestraal op het hoofd van de president was gevallen.

Ik draaide mij om naar broeder Nicholson en fluisterde: „Wat een wonderlijk effect geeft dat zonlicht op het gezicht van president Smith! Kijk eens!” Hij fluisterde terug: „Er is geen zonlicht buiten, niets dan donkere wolken en somberheid.”

Ik keek uit het raam, en zag tot mijn verbazing dat broeder Nicholson de waarheid had gesproken. Er was niet de minste breuk in het zware, donkere wolkendek boven de stad, er was nog geen sprankje zonlicht te bekennen.

Waar kwam dan het licht vandaan dat van het gezicht van president Smith scheen? Ik wist zeker dat ik de wezenlijke tegenwoordigheid van de heilige Geest had gezien, en dat die aanwezigheid het aangezicht van onze geliefde leider en profeet, Joseph F. Smith, zo had doen stralen. Mijn getuigenis dat hij de „uitverkorene des Heren” was werd er

slechts groter door. Ik beschouw deze gebeurtenis als een van de heiligste ervaringen in mijn leven. □

Susa Young Gates, een dochter van Brigham Young en Lucy Bigelow, werd geboren op 18 maart 1856 in Salt Lake City. In 1880 trouwde zij met Jacob Gates. Zij was de moeder van 13 kinderen en de oprichter en redactrice van de Young Women's Journal. Later was zij ook redactrice van het Relief Society Magazine. Zij schreef lesboeken over genealogie, gezinsverzorging en andere onderwerpen, en was lid van het algemeen bestuur van de Zustershulpvereniging van 1911 tot 1922. Zij stierf op 27 mei 1933 in Salt Lake City.

Een degelijke vrouw, wie zal haar vinden? haar
waarde gaat koralen ver te boven.
Op haar vertrouwt het hart van haar man, het zal
hem aan voordeel niet ontbreken.
Kracht en luister is haar gewaad, den komenden
dag lacht zij toe.
Haar zonen staan op en prijzen haar gelukkig, ook
haar man roemt haar:
Bedriegelijk is de bevalligheid en ijdel de
schoonheid, maar een vrouw die den Here vreest,
die is te prijzen.

(Spreuken 31: 10, 11, 25, 28, 30.)

Vrouw in gebed. „Raadpleeg de Here in alles wat gij doet . . .” „Gebed brengt ons in verbinding met de macht en het licht van de hemel . . . De Heer heeft ons verteld dat hij een ieder van ons kennis geven zal om in ons leven als richtsnoer te dienen, als wij maar zullen vragen.” (Door Zuster Barbara B. Smith uit ‚Wortels en vleugels’ een toespraak gegeven bij de inwijding van het monument te Nauvoo opgedragen aan de vrouw.) Gefotografeerd door Jed A. Clark. Standbeeld van Dennis Smith.

WOMAN IN PRAYER
"GODWEL WITH THE LORD IN ALL
THY DOINGS."
MAY 1917

